

הפמפתה

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 106

פרשת ויקהל-פקודי-החדש תשב"א

פרשת החדש | חדש ניסן עם לקוטי תפלות

פרשת ויקהל

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. ששת ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי יהיה לכם קדש" (שמות לה, א-ב)

"למחרת יום-הכפורים הזהירם על מלאכת המשכן ועל שבת, שלא יטעו לומר שמלאכת המשכן דוחה שבת" (רש"י)

א. ח"ב סו - כשנתרצה הקדוש-ברוך-הוא לישראל ביום-הכפורים ואמר: "סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ) - אזי כביכול נגדל שמו יתברך המשתה בשמנו" (ירושלמי תענית פ"ב). כי כשיש לישראל איזה ענין חסוּש-שלוּם, נוגע את-עצמו יתברך כביכול. נמצא: כשנתרצה לישראל ביום-הכפורים - אזי נגדל שמו יתברך.

וזה שנצטוו תכה למחרת יום-הכפורים על שבת - כי "למחרת יום-הכפורים נתרצה השם-יתברך לישראל והזהירם על מלאכת המשכן, ואזי הקהילם משה והזהירם על שבת, פדי שלא יטעו לומר שמלאכת-המשכן

דוחה שבת" (רש"י שמות לה, א-ב). ו"שבת שמא דקדשא-בריך-הוא" (זהר יתרו פח:). כי אז אחר יום-הכפורים, נתגלה בחינת "שם ה'".

ועל-כן קורין מחרת יום-הכיפורים: "שם ה'" - כי אחר המחילה והסליחה שנעשה ביום-הכפורים, נגדל שם ה'.

ב. ח"ב סז - ועל-כן בכל-מקום שנזכר בגין בית-המקדש, נזכר 'שבת', כמו שכתוב (ויקרא יט, ג; יט, ל): "את שבתתי תשמרו, ומקדשי תיראו". וכן בכל-מקום שהזהיר על 'מלאכת-המשכן, הזהיר מקדם על 'שבת', (כמו כאן ב'פרשת ויקהל').

כי 'שבת' מאיר לה'בית-המקדש, כי ה'מקדש' הוא גם-כן בחינת 'עינים', כמו שכתוב (יחזקאל כד, כא): "גאון עינכם, מחמד עיניכם".

ו'שבת' הוא בחינת ה'גוננין המאירין במקדש, כי 'שבת' הוא בחינת 'פחיתאות', שהם "תלת גוננין דעינא ובתי-עין" (תפוני-זהר קכו:), המאירין ל'בית-המקדש' שהוא בחינת 'עינים'.

ג. ח"נ פנ - 'משה' פתח 'דרד-כבושה' לילך בתשובה. והדרד שעשה הוא כד: שקשר עצמו אפלו לפחות-שבישראל ומסר-נפשו עליהם, כמו שקתוב (שמות לב, לב): "ואם אין מחני נא".

וזה פרוש (שמות לה, א): **"ויקהל משה וכו' - ש'משה' היה מאסה ומיחד ומקשר עצמו, עם כל ישראל, אפלו עם הפחות-שבפחותים.**

וזה פרוש (תהלים נג, ד): **"כלו סג יחדו" - אפלו כשאני רואה אחד מישראל, שסג מכל וכל מהקדוש-ברוך-הוא, אף-על-פי-כן צריך אני שנהיה יחדו - ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה. כי יש בחינת 'אלקות', אפלו בדיוטא-התחתונה, אפלו ב'עשרה פתרי דמסאבותא', לקים (תהלים קג, ט): **"ומלכותו בכל משלה".****

ד. ח"י-מוהר"ן תנ - פעם-אחת היו אנשי-ש'לומנו קובלים לפניו: **"שקשה להם לסבל ענין המחלקת והרדיפות" וכו'!**

ענה ואמר להם: **"תאמינו לי, שיש בידי כח לעשות שלום עם כל העולם שלא יהיה שום חולק עלי, אבל מה אעשה שיש מדרגות והיכלות פאלו, שאי-אפשר לבא אליהם רק על-ידי 'מחלקת'!"**

והראיה: כי 'משה רבנו' עליו-השלום, בודאי היה לו 'פח-המושד' להמשיך את כל ישראל אליו, בדכתיב (שמות לה, א): **"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - כי "הוא היה ה'דעת' של כלל-ישראל" (זהר פקודי רכא), והיה בכחו להקהיל ולהמשיך כלם אליו.**

ואף-על-פי-כן מה פתיב (שם לג, ח): **"והביטו אחרי משה", ודרשו רז"ל מה שדרשו וכו', (קדושין לג: תנחומא תשא כז), וכיוצא בזה עוד.**

וכל-זה: כי יש דברים פאלו, שאי-אפשר לבוא אליהם רק על-ידי 'מחלקת' שחולקין עליו וכו'.

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" (שמות לה, ג) - **והענין להזהר מ'נעם' ב'שבת-קדש'** "זכא איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן בעיבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" (תקוני-זהר פה.)

ה. ח"א נז, רח - על-ידי ה'צום', אויביו נופלים לפניו. כי על-ידי ה'פעם' הבא מה'כבד', בחינת 'כבד

פועם" (ברכות סא:), נתעורר המקטרג הגדול, שהוא עשו, הוא אדם - "שאחזתו בכבד" (זהר פנחס רלד. תקוני-זהר נב. נג. קז:). והוא "אדמוני" (בראשית כה, כה), שהוא בחינת 'כבד', שהוא 'מלא דם'.

אבל כשזוכה לבחינת 'ענג שבת' - אז אין צריך ל'צום' - כי פועל באכילתו, מה שפעל על-ידי ה'צום', הינו: "להשבית אויב" (תהלים ח, ג). כי 'אכילת שבת', קדש היא, "וכל זר לא יאכל קדש" (ויקרא כב, י).

ואז נכנע ה'כבד', ונתבטל פחו. בבחינת (זהר תרומה קלה:): "וכל שולטני רגזין", שהם בחינת: "כבד פועם" - "כלהו ערקין ואתעברו" (זהר שם). ונתגדל ה'מח החכמה' ומאיר בפניו, בבחינת (זהר שם): **"ואנפהא נהירין בנהירו עלאה".**

ואז: **"וכלא אהבה" (זהר ואתחנן רסז), בבחינת (שיר-השירים ג, ז): "אהבה בתענוגים", וכל-זה מענג-שבת הנ"ל.**

וזהו (משלי יח, יח): **"מדנים ישבית הגורל".** גורל' זה בחינת 'ענג-שבת', בחינת (דניאל יב, יג): "ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין", שאז יהיה פלו שבת. וזה: "ותנוח" - זהו בחינת (שמות כ, י): "וינח ביום השביעי". ו'גורל' הזה שהוא 'שבת', מבטל 'מדנים וצרים', כפ"ל.

ו. ח"א נט, גה - על-ידי שמקרב נפשות להשם-יתברך, ועל-ידי 'התבודדות' שמתבודד ומשיח בינו לבין-קונו, ושופט ודן עצמו על כל מה שעשה (על-פי 'קצור לקוטי-מוהר"ן) - זוכה ל'שמירת-שבת', שהוא 'בטול הרע והקלפות'.

וזהו בחינת (הקדמת הזהר ה: - על שמות לא, יג; ויקרא יט, ל; כו, ב): **"את שבתותי תשמרו" - "שבתותי דא עגולא ורבוע דלגו". "עגולא" - בחינת 'כפא-כבוד', בחינת (מלכים-א י, יט): "וראש עגל לכפא". ו'רבועא" - דא 'משפט', בבחינת (שמות כח, טז): **"רבוע יהיה כפול", הנאמר ב'חשן-המשפט'.****

כי בחל, השכינה מבררת ברוים, ובשבת היא שובתת. ולעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת'.

על-כן על-ידי 'עגולא ורבועא', שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהווה בחינת **"שבתותי", בבחינת "עגולא ורבועא".**

ועל־ידי־זה יהיה לו פח להעמיד 'תלמידים' הגונים, ולהמשיך בהם "רוח חכמה".

וזהו (ישעיה נה, ה): "ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם טוב מפנים ומפנות". "יד ושם" דיקא, בזכות 'שמירת שבתותי' הנ"ל (פסוק הקדם שם בישעיה נה, ד: "כה אמר ה' לפרסים אשר ישמרו את שבתותי") - הינו: "עגולא ורבוּעא" הנ"ל.

"יד" - בחינת "רבוּעא", בחינת 'משפט' הנ"ל, בבחינת (דברים לב, מא): "ותאחז במשפט ידי".

"שם" - בחינת "עגולא", בבחינת (תהלים כג, ג): "ינחני במעגלי צדק למען שמו".

ו"יד" - הינו: שיהיה לו פח להעמיד 'תלמידים' הגונים, ולהמשיך בהם "רוח חכמה" וכו'.

ו"שם" - הינו: שיזכה ל'שם טוב', שכל הנפשות יתאוּו תאוּו להיות נשרשים בשמו, כי ה'שם' הוא ה'נפש' וכו'. ול'שם' הזה יזכו - מחמת בחינת 'חומה', בחינת 'מאריך אף', שיכבש פעסו. פי 'עשירות' ו'כבישת פעס' - בחינה אחת, ונקראים 'חומה' וכו'.

ועקר 'שמירת השם', 'שמירת הנפש' - אינו אלא שישמר מ'פעס' - פי ה'פעס' פוגם ב'נפשו' וכו'. אבל בששומר עצמו מ'פעס' וכו' - אזי כל הנפשות תאבין להכלל בנפשו וכו'.

ז. ח"ב סז - והנה מה שעבר אין, כי כבר נשרף בית מקדשנו. אך בעת שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו, ולחזור ולבנות בית מקדשנו, ראוי לנו שלא לעבב חסיו־שלו־ם 'בנין בית המקדש', רק להשתדל בבנינו.

על־כן מאד צריך לזהר לקום ב'חצות', ולהיות 'מתאבל' מאד על 'חרבן בית המקדש' - פי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב ה'בית המקדש'. ואפלו אם לאו, אולי הוא מעבב עתה 'בנין בית המקדש', ונחשב גם־כן פאלו הוא גרם להחרבו.

והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון (ישעיה סא, ג): "לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר". 'פאר' תחת 'אפר' דיקא.

"פאר" - זה בחינת ה'מחין', בחינת 'תפלין', בחינת 'ראש־בית' (תקוני־זהר יח), בחינת 'פכליות' הגונין,

בחינת: "תלת גונין דעינא ובת־עין" (שם קכו:), בחינת 'מאורי־אור', בחינת 'שבת' המאיר ל'בית המקדש'.

"אפר" - זה בחינת 'מאורי־אש'.

"תחת אפר" - הינו: שיהיו נכנעין 'מאורי־אש', שעל־ידם נשרף ה'בית המקדש'. ויתגברו 'מאורי־אור', שהם 'קיום הבית המקדש'.

נמצא: שעל־ידי שהוא 'מתאבל' על ה'בית המקדש' - מכניע 'מאורי־אש', ומתגברין 'מאורי־אור', שהם בחינת 'שבת'.

וזה: "מתאבל ל" - ראשי־תבות (שמות לה, ג): "ל'א תבערו א'ש ב'כל מ'שבתיכם". פי על־ידי ש'מתאבלין', נכנעין 'מאורי־אש', פנ"ל.

וזהו: "ביום השבת" - פי אזי מאירין 'מאורי־אור', שהם בחינת 'שבת', בחינת: "תלת גונין דעינא ובת־עין", שהם מאירין לה'בית המקדש', בבחינת (ויקרא יט, ל; כו, ב): "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו".

"קחו מאתכם תרומה לה" (שמות לה, ה)

ח. ח"ב ס - נמצא ב'פרשת תרומה', בפסוק (שמות כה, ב): "ויקחו לי תרומה".

ט. ח"ב עא - נמצא לקמן בפסוק (שמות לה, כב): "כל נדיב לב הביאו".

"זהב וכסף ונחשת" (שמות לה, ה)

י. ח"א נה, ד - התגלות גדלות הבורא, הוא על־ידי 'צדקה' שנותנין לעני הגון! - פי עקר הגדלה והפאר, הוא 'התגלות הגונין'. ו"כסף וזהב" (שמות כה, ג) - הן הן ה'גונין', פי "גונין עלאין בהם" (זהר תרומה קמז).

ו'גונין עלאין' המלכשים ב"כסף וזהב" - אין מאירין אלא כשבאים ל'אישי־הישראלי', פי שם מקומם, ונכללים זה בזה, ומתנהרין אלו ה'גונין', בבחינת (ישעיה מט, ג): "ישראל אשר נה אתפאר" - פי מקום ה'גונין', אינו אלא אצל 'אישי הישראלי'.

וכשמתנהרין ה'גונין' - אזי הקדוש־ברוך הוא מתגדל ומתפאר בהם, בבחינת (חגי ב, ח): "לי הכסף

וְלִי הַזֶּהָב. ומחמת ה'פאר', הכל מסתכלין בו - כי כלם מתאוין להסתכל בו.

אבל כל זמן שה'פספס וזהב' אצל ה'עפוס' - אזי ה'גוננין' געלמים אורם, ואינם מאירין, כי אין שם מקומם, כי אין מקומם אלא אצל 'איש' הישראלי, בבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר" - כי שם 'פאר הגוננין'.

ובשביל זה העפוס תאבין ל'ממון' ישראל! - אפי' על-פי שיש להעפוס "פספס וזהב" הרבה, תאבין ל'דינר של יהודי', כאלו לא ראה ממון מעולם! - וזה: מחמת שה'פספס וזהב' שיש תחת ידם, אין ה'גוננין' מאירין, ואין ה'חן' שורה על ממון שלהם, כי עקר ה'פאר' ו'חן' לא נתגלה אלא אצל ישראל.

ועל-ידי 'צדקה' שנותן מממונו - נתתקן כל ממונו, ונתגליו ה'גוננין' ומאירין, ונעשה כל ממונו בבחינת: "לי הפספס ולי הזהב".

וזהו (שיר-השירים ג, ה): "עיניך ברכות בחשבון". "עיניך" - זה ה'גוננין', בחינת "פספס וזהב" - נתברכין על-ידי 'צדקה', "שכל פרוטה נצטרף לחשבון גדול" (בבא-בבא ט).

יא. ח"א נו, ה - ניצוצי הקדשה' - הם בחינת ה'גוננין' על-אין' שיש ב'זהב וכסף ונחשת' (שמות כה, ג - זהר תרומה קמז), שהם ה'ממון'.

"ויבאו האנשים על הנשים" (שמות לה, כב)

יב. ח"א רסד - 'צדקה' היא תקוה-הברית. כי 'פגם-הברית' הוא: כי הוא היה צריך להשפיע בקדשה למקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם, והמשיכה חס-ושלום למקום אחר. ועל-כן ה'תקון' על-ידי ה'צדקה', שעל-ידי-החזר ומשפיע לשם, אל הקדשה, ועל-ידי-החזר נתתקן.

וזה בחינת (שמות לה, כב): "ויבאו האנשים על הנשים", הנאמר ב'נדבת-המשכן' - הינו: בחינת 'זוג' שנעשה על-ידי ה'צדקה' של 'נדבת המשכן' כנ"ל.

ועל-כן פשנותו ל'עני שאינו הגון' - אזי אדרבא הוא נפגם יותר, כי חוזר ומשפיע למקום שאינו צריך.

ועין במקום-אחר (לקוטי מוהר"ן ח"א כט; לא; נד - ספריי-מעשיות, מעשה יג משבעה בעטלעס, ביום הששי), שמבאר גם-כן: ש'צדקה' הוא 'תקוה-הברית'.

"כל נדיב לב הביאו" (שמות לה, כב) - ענין 'נדיבות לב'

יג. ח"א קמב - 'אברהם' שהיה 'ראש לגרים', ולא היה לו ממי ללמד - לא היה לו רק לב חושק להשם-יתברך.

ועל-כן כל ה'גרים' נקראים על שמו, ונקראים (תהלים מז, י): "נדיבי עמים עם אלקי אברהם", בחינת (שמות לה, כב): "נדיב לב" (אברהם נקרא 'נדיב' היאך מה דאף אפר: 'נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם'. שיר-השירים רבא ג, ה) - כי אין להם רק מה שלבם נכסף להשם-יתברך, כמו 'אברהם'.

יד. ח"ב ד, א - "ואת הערבים צויתי לכלכלך" (מלכים א יז, ד), זה בחינת 'צדקה'. כי בתחלה כשמתחילין להתנדב ל'צדקה', אזי צריכין לשבר ה'אכזריות' להפכו ל'רחמנות'. וזהו עקר 'עבודת הצדקה'.

כי מי שהוא 'רחמן' בטבעו, ונותן צדקה מחמת 'רחמנות' שבטבעו - אין זה עבודה - כי יש גם כמה חיות שהם רחמנים בטבעם. רק עקר העבודה: לשבר ה'אכזריות' להפכו ל'רחמנות'.

וזה בחינת: "ואת הערבים צויתי לכלכלך" - כי ה'עורב' הוא בטבעו 'אכזרי', ונתהפך ל'רחמנות' לכלכל את אליהו. כמו-כן צריכין ב'צדקה' כנ"ל.

וכל ה'נדיבי לב', כל מי שהוא 'נדבן' - צריך לילך ולעבר בתחלה דרך בחינה זו, בחינת: "ואת הערבים הנ"ל - דהינו: שבתחלה צריכים לשבר ה'אכזריות' שלהם, מה שיש להם 'אכזריות' בתחלה - להפכו ל'רחמנות', להתנדב ל'צדקה', כנ"ל.

טו. ח"ב טו - דע: ש'הצדיק-האמת' מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'.

וזה בחינת (תהלים קיט, קח): "נדבות פי רצה נא ה'" - ש'הצדיק' מקבל דבור פיו מ'נדיבי לב', דהינו 'בעלי-צדקה'.

ו'צדקה' היא בחינת 'מים', בבחינת (שם קיד, ח): "ההפכי הצור אגם מים".

"חכם לב" (שמות לה, י; לו, א-ב-ח)

"חכמת לב" (שמות לה, לה)

יח. ח"א נא, ג - צריך המקבל שפע־אלקי, בחינת רוח־הקדש' - להיות 'חכם' - כי הקדוש־ברוך־הוא **"יהב חכמתא לחכימין"** (דניאל ב, כא), בבחינת (שמות לא, ו): **"ובלב כל חכם לב נתתי חכמה"** (על־פי ברכות נה.).

יט. ח"א מט, א-ד - ה'לב' הוא ה'ציר' של המדות, הינו ה'חכמה שבלב', כמו שכתוב (שמות לא, ו): **"ובלב כל חכם לב"** וכו'. ועקר ה'יצירה' היתה ב'חכמה', כמו שכתוב (תהלים קד, כד): **"כלם בחכמה עשית"**. נמצא: שה'לב' הוא ה'ציר', כמו שכתוב (שם עג, כו): **"צור לבבי"**.

ואית 'יצירה' לטב ולביש, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סא. על בראשית ב, ז): **"וייצר" - "בשני יודין"** וכו'. והם 'שני יצירין', יצר־טוב ו'יצר־רע'. הינו: מחשבות־טובות הם יצר־טוב, ומחשבות־רעות הם יצר־רע. כי עקר ה'יצרים', הם ה'מחשבות' וה'חכמות' שבלב, כמו שכתוב (בראשית ו, ה): **"כי יצר מחשבת לבו"** וכו'.

ועקר בריאת העולמות היה על־ידי 'חכמה'. וזה בחינת מה שעקר עבודת־השם' לזכות למדות ומעשים־טובים' - הוא על־ידי ששומר ה'חכמה שבלב', שהוא ה'מחשבה שבלב'. שהוא בחינת **"חכמת לב"** (שמות לה, לה), שזהו עקר ה'יצירין'.

הינו: כשחושב מחשבות־טובות, שזהו בחינת 'חכמה שבלב' - אזי על־ידיִזוה זוכה לפעלות ומדות־טובות, שזהו בחינת התגלות הבריאה, שהיא המדות, בתוך 'חלל־הפנוי' - על־ידי **ה'חכמה שבלב'**, בחינת מחשבות־טובות שבלב. - אבל כשחושב מחשבות־רעות חסיו־שלום - אזי מקלקל ה'חלל שבלב', שהוא סוד 'חלל־הפנוי'. וזהו בחינת קלקול הבריאה, שהיה על־ידי **ה'חכמה שבלב'**.

כ. ספר־המדות, בנים צה - מי שמטיל אימה יתרה על דורו, אין מתקיימין לו בנים **"חכמי לב"** (שמות כח, ג).

"הצור" - זה בחינת (שם עג, כו): **"צור לבבי"**, כי יש **"לב אבן"** (יחזקאל יא, יט; לו, כו), דהינו: **"אבירי לב הרחוקים מצדקה"** (ישעיה מז, יב).

וזהו (תהלים קיד, ח): **"ההפכי הצור אגם מים"** - דהינו: שנתהפך ל'לב רך', בחינת (איכה ב, יט): **"שפכי כמים לבך נכה פני ה'"** - הינו: **"לב רך' להתנדב לצדקה"**.

טז. ח"ב עא - ודע: שעל־ידי 'צדקה' - נעשה ה'כלי' לקבל על־ידיה מ'נעים־העליון', **"שלהובין דרחימותא, אשר על־ידם בא ההולדה"** (תקוני־זוהר לא.). כי 'צדקה' היא **'נדיבות לב'**, כמו שכתוב (שמות כה, ב): **"מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את תרומתי"**.

ו'נדיבות לב', הינו: שנתתה ונתנדב הלב. ועל־ידיִזוה נפתחין 'שבילין דלבא', ונעשין 'כלי' לקבל **"שלהובין דרחימותא"**, שנמשכין מ'נעים־העליון'.

ויש 'צדקה של ארץ־ישראל', ויש 'צדקה של חוץ־לארץ'. ועקר הוא ה'צדקה של ארץ־ישראל', שעל־ידיה נעשה 'כלי' לקבל מ'נעים־העליון'.

וכלל הדברים: כי כל הנבראים וכל ההולדות, הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ה'הולדה' - על־ידי ה'צדקה', שעל־ידיה נעשה 'כלי' לקבל מ'נעים־העליון', שעל־ידיִזוה נעשה ה'הולדה', ועל־ידיִזוה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך.

וזה: אותיות 'תרום' ה' הם ספיר־תבות: **"לחיות בנעים ייחיה ולבקר בהיכליו"** (תהלים כו, ד). כי 'תרום' הינו 'צדקה' שהיא **'נדיבות לב'**, בחינת (שמות כה, ב): **"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"** - על־ידיה נעשה 'כלי' לקבל מנעים ה', שעל־ידיִזוה נמשך ה'תגלות כבודו יתברך', שהוא בחינת (תהלים כט, ט): **"ובהיכלו כלו אמר כבוד"**.

יז. ח"ב עב - **"פרוה נדיבי העם"** (במדבר כא, יח). **"נדיבי העם"** - זה בחינת 'תשובה', כמו שפרש רש"י על פסוק (שופטים ה, ב): **"בהתנדב עם"** - **"בהתנדב לבם לתשובה"**.

"ראו קרא ה' בשם בצלאל וגו'. וימלא אתו רוח אלקים, בחכמה, בתבונה, ונדעת, ובכל מלאכה"
(שמות לה, ל-לא)

כא. ח"ב סז - כל מי שנכלל ב'החך-האמת', של הצדיק שהוא 'החך והיפי של העולם, דהינו: שמתקרב אליו ונכלל בו - נפתחין עיניו ויכול לראות, והעקר להסתכל על-עצמו, על כל המדות, איך הוא אויז בהם וכו'.

וזה (שמות לה, ל): **"ראו פי קרא ה' בשם בצלאל"** - **"ראו"** דיקא - פי על-ידי שנתגלה ונתגדל **"שם בצלאל"**, על-ידי זה **"ראו"** - פי על-ידי זה נפתחין העינים ורואין.

וזה: **"פי קרא ה' בשם בצלאל"** - הינו: **"פי ה"** הוא **"שם בצלאל"** - פי **"שמו משה בשמונו"** (ירושלמי תענית פ"ב ה"ו). ועל-ידי זה **"ראו"** כנ"ל. פי **"כח-הראות"** נמשך גם-כן מבחינת ה'שם', שהוא בחינת **"ארבע אותיות"**, שמשם נמשך **"תלת גונין דעינא ובת-עין"** (תקוני-זוהר יח:).

וזה בחינת (תקוני-זוהר שם): **"שבת - שיין ב"ת. שיין, תלת גונין דעינא, ב"ת-עין"** - פי **"שבת שקא דקדשא-בריך-הוא"** (זוהר יתרו פח:). גם ה'צדיק' הוא בחינת **"שבת"**, כמו שכתוב (זוהר נשא קמד:): **"אנת הוא שבת דכלהי יומי"**.

ו'שבת' הוא בחינת ה'גונין' המאירין ב'מקדש'. פי **"שבת"** הוא בחינת **"כח-הראות"**, שהם **"תלת גונין דעינא ובת-עין"**, המאירין ל'בית-המקדש' שהוא בחינת **"עינים"**.

וזה בחינת **"מחין"** - פי מתחלה נעשה מבחינת **"שם ה"**, שהוא **"ארבע אותיות"** - בחינת **"ארבעה מחין"**, בחינת (שמות לא, ג): **"ואמלא אתו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ונדעת ובכל מלאכה"**.

"חכמה, תבונה, ודעת, ובכל מלאכה" - זה בחינת **"ארבעה מחין"** (תקוני-זוהר יג: בהקדמה), שנעשין מבחינת **"שם ה"**, כמו שכתוב: **"ראו פי קרא ה' בשם בצלאל, ואמלא אותו וכו' בחכמה ובתבונה וכו'."** ואחר-כך נעשה בחינת **"תלת גונין דעינא ובת-עין"**, ואחר-כך **"ארבעה יסודות, כנ"ל. [תפלה ב - פרשת ויקהל]**

כב. ח"ב עב - יש בחינת 'רוח' בכל אחד ואחד, וה'מנהיג-האמת' של כל ישראל, בחינת **"משה"**, הוא בחינת **"רוח-הכולל"**, בחינת (במדבר כז, יח): **"איש אשר רוח בו"**, ופרש רש"י: **"שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד"** (במדבר-רבה כא, טו). פי כלם מקבלים ממנו, פי הוא בחינת **"רוח-הכולל"** וכו'.

ו'רוח' הזה הוא בחינת **"רוח אלקים"**, שהוא בעצמו בחינת ה'מחין', בבחינת (שמות לא, ג): **"ואמלא אותו רוח אלקים, בחכמה ובתבונה ונדעת ובכל מלאכה"** - דהינו בחינת ה'מחין', שהם בחינת **"מלאכת בנין בית-המקדש"**.

וכל אחד לפי בחינת ה'רוח אלקים' שיש בו, שהוא בחינת **"רוח-הקדש"**, **"רוח-נבואה"**, כמו-כן הוא זוכה לחדש בתורה וכו'.

פי ה'רוח אלקים', הוא בעצמו ה'מחין' כנ"ל - על-כן על-ידי זה נמשך לכל אחד **"חדושין-דאורייתא"** וכו' - שכל זה נמשך מה'מנהיג', בחינת **"משה, דעת-הכולל, רוח-הכולל"**, כנ"ל.

[תפלה ג - פרשת ויקהל]

"וכל איש וגו', אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה"
(שמות לו, א)

כג. שיחות-הר"ן טו - אומר: **"שהוא חכמה ומלאכה גדולה להיות כמו בהמה!"**

וזה בחינת (שמות לו, א): **"כל אשר נתן ה' חכמה בהמה"** - הינו: שהוא **"חכמה"** לעשות עצמו כ'בהמה', וכמו שאמרו רז"ל (חלין ה:): על פסוק (תהלים לו, ז): **"אדם ובהמה תושיע ה"** - **"אלו בני אדם שערומים בדעת, ומשימין עצמן כבהמה"**. וכמו שאמר אסף (שם עג, כב): **"ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך"**.

"את כל מלאכת הקדש" (שמות לו, א)
- ענין **"מלאכת המשכן"** -

כד. ח"א יא, ד - נמצא להלך ב'פרשת פקודי' בפסוק (שמות לח, כא): **"אלה פקודי המשכן משכן העדת"**.

כה. ח"ב ד, ג - **"צרכי-הגוף הם רבים מאד, ואפלו ההכרחיות הם רבים וגדולים מאד: אכילה**

ושתייה ומלבושים ודירות, שיכולין לבלות ימיו ושניו אפלו על ההכרחיות לבד, והם מונעין את האדם מאד מ'עבודת הבורא'.

ואף-על-פי שגם הם בעצמן הם גס'כן עבודת הבורא-יתברך, כי הם בחינת 'אתערוהו-דלתתא', פי "בעבדא דלתתא אתער לעלא" (זהר לך-עז: פח. צו לא: ועוד).

פי על-ידי כל עסקים ומלאכות שעושין בני-אדם - נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה ב'מעשה-בראשית', ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של 'מעשה-בראשית' שלמעלה, שהוא מכון כנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם-הזה.

פי על-ידי העסקים והמלאכות שעושים - נעשה על-ידי-זה בחינת 'משפן'. פי כל המלאכות, כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם 'אבות מלאכות', "אבות מכלל דאיכא תולדות" (בבא-קמא ב.).

פי כל מיני מלאכות ועסקים שעושין, כלם כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם ה'אבות'. וה'שאר', הם 'תולדות'. ו'ל"ט מלאכות', הם כנגד 'מלאכת-המשפן', כמו שאמרו רז"ל (שבת מט:): "אבות מלאכות ארבעים חסר אחת - כנגד מי, כנגד 'מלאכת-המשפן'. ו'ציורא דמשפנא, כציורא דעבדא דבראשית" (תקוני-זהר יג). וה'אדם', עושה ה'מלאכה'. ו'ציורא דגופא, כציורא דמשפנא" (תקוני-זהר שם).

נמצא: שעל-ידי ה'אדם' שעושה המלאכה והעסק - נעשה בחינת 'משפן' - כשעושה המלאכה והעסק כראוי כמו שצריך לעשות. ועל-ידי-זה נותן חיות והארה ל'מעשה-בראשית', והוא קיום העולם. נמצא: שגם זה הוא 'עבודת הבורא'.

אף-על-פי-כן, אם היה שופע עלינו חסדו - לא היינו צריכים לכל-זה וכו', ולא היינו צריכים לעשות בכל שום עסק ומלאכה, ואפלו ההכרחיות היו "נעשין על-ידי אחרים" וכו' (ברכות לה:).

אך כשהחסד נתעכב חסד-שלום, ואין משפיע עלינו חסדו - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערוהו-דלתתא' וכו'.

כו. לקוטי-הלכות שבת ג, ד - מחמת שב'שבת' זוכין ל'הארת-הרצון', ומשם נמשך כל הברכה והפרנסה לכל ששת ימי המעשה, על-כן אסור בשבת לעשות שום מלאכה בעולם, כי אז הוא בחינת 'בטול', כי אז הוא רק בחינת 'רצון' וכו', ואז מקבלין כל הפרנסה רק על-ידי בחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'בטול', שאין שם שום עבדא ושום עשיה בעולם כלל.

ומשם דיקא, מבחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'שבת', בחינת 'בטול' כל המלאכות - מקבלין כל הפרנסה - פי עקר ה'פרנסה' הוא רק מבחינת 'הארת-הרצון' כנ"ל, וכל 'ששת ימי המעשה' אין להם שום חיות ושפע וברכה פי אם על-ידי מה שמקבלין השפע ב'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שמשם עקר הברכה והפרנסה.

נמצא: שכל ה'ל"ט מלאכות', וכל העבודות והעשיות שעושין בששת ימי המעשה - אין להם שום חיות, ואי-אפשר להמשיך הפרנסה על-ידם - פי-אם על-ידי שמקבלין מ'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'בטול' כל המלאכות, שמשם עקר הפרנסה, כנ"ל.

וזה צריך כל אדם לדעת ולהאמין באמונה-שלמה: "פי לא בכח יגבר איש" (שמואל-א ב, ט), שאין המשכת הפרנסה על-ידי העבודות והעשיות גשמיות חסד-שלום, על-ידי המשא-ומתן והל"ט מלאכות חסד-שלום, רק עקר הפרנסה הוא על-ידי "ברכת ה'" (משלי י, כב), שנמשך מ'שבת' דיקא - מבחינת 'הארת-הרצון', כנ"ל.

וכשיודעין זאת באמת וב'אמונה-שלמה': על-ידי-זה - ממשיכין ה'קדשה של שבת', ל'ששת ימי החל'. ומקדשין 'ששת ימי המעשה' בבחינת 'קדשת שבת'. ומבררין ומזככין כל ה'ל"ט מלאכות, מ'זהמת-הנחש', מבחינת "ל"ט קללות" (תקוני-זהר פח.).

פי זוכין על-ידי-זה: שיהיו כל ה'ל"ט מלאכות', בבחינת 'מלאכת-המשפן', "ששם היו כל ה'ל"ט מלאכות" (שבת מט:).

וכשעושין ה'ל"ט מלאכות' בבחינת 'מלאכת-המשפן' - אזי כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת

"ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט), כמובא בדברי רבנו ז"ל (ח"א יא).

"ט"ל אורות" - זה בחינת הארת הרצון, בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה עשרה, ברפת השנים לקיץ), פי זוכין לקבל הארת הרצון מ'שבת', ל'ששת ימי המעשה'. ועל ידי זה כל ה'ט"ל מלאכות הם בבחינת רצון, שמשם עקר הפרנסה, כנ"ל, בבחינת "ט"ל אורות", שהם בחינת רצון. (עין עוד בפנים התחזקות גדול בענין זה).

שאר הפסוקים ועניני פרשת ויקהל - נמצאים בהרחבה גדולה ב'פרשת תרומה' -

פרשת פקודי

"אלה פקודי המשכן משכן העדת" (שמות לח, כא)

א. ח"א יא, ג'ד - כששומר הברית - זוכה לאור המאיר לו לתשובה. ואור הזה הוא בחינת "ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט) וכו'.

אבל כשאנו שומר הברית - הוא מקלקל ה"ט"ל אורות", וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו "ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרווין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כלי שכן מאן דזרק פרווין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז - בו עז, בו תקפא" (זהר תצא רפ; תקוני-זהר עה); - וזה: "בו עז" - 'בו' כלול שני הבחינות, הינו: א) "ט"ל אורות" - למי ששומר הברית. ב) ו'ט"ל מלאכות' - למי שפוגם בו - פי 'ע"ז' עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה (שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב - על שמות לח, כא): "משכן משכן שני פעמים" - שני פעמים ל'ט. פי "ט"ל מלאכות גמרינו ממשכן" (שבת מט:).

ומי ששומר את בריתו - אף-על-פי שעושה ה'ט"ל מלאכות - הם בבחינת מלאכת-המשכן, הינו: "משכן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בחינת "ט"ל אורות".

אך מי שפוגם בברית - ה'מלאכות שלו, הם בבחינת: "משכן בהרבה" (שם), בבחינת: "ט"ל מלאכות" (תקוני-זהר יב, פה), בחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יוסיף".

הינו בחינת פגם-הברית, שהוא בחינת 'תוספות' - הינו בחינת 'תוספות קדשה', שמירת-הברית, כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה". [תפלה א - פרשת פקודי]

"ויביאו את המשכן אל משה - את האהל, ואת כל כליו, קרסיו, קרשיו, בריחו, ועמדיו, ואדניו" (שמות לט, לג)

ב. ח"א ב, ו-בסוף; חיי-מוהר"ן תריג - צריך כל אחד לכונן בתפלתו: "שיקשר עצמו לצדיקים שבדור!"

פי כל צדיק שבדור הוא בחינת משה-משיח וכו', וכל תפלה ותפלה שכל אחד מתפלל, הוא בחינת איבר מהשכינה, שהם איברי-המשכן, שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שיפא בשפא כל חד לדוכתה, אלא משה בלחוד.

בשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיקי-הדור, כמו שכתוב (שמות לט, לג): "ויביאו את המשכן אל משה". והוא יודע לאעלא שיפא בשפא, ולעשות אותה קומה שלמה, כמו שכתוב (שם מ, יח): "ויקם משה את המשכן".

וזה שאמר רבה בר בר חנה (בבא-בבא עג): "זמנא חדא הוה קאזלינן בספינתא [פעם-אחת נסענו בספינה], וחזינו ההוא פורא דיתבא ליה חלתא אנפיה [וראינו דג אחד שנאסף לו חל על-גבנו], וקדחה אנמא עלוניה [וגדלו עשבים על החל]. סברינן יבשתא הוא [השבנו שזהו אי מ'איי-הים], וסלקינן ואפינן ובשלינן אנפיה [ועלינו ואפינו ובשלנו על-גבנו]. וכד חם גביה אתהפיך [כאשר התחמם גבו, הוא התהפך], ואי לאו דהוה מקרבא ספינתא, הוה טבעינן" [ואם לא שהספינה היתה קרובה, היינו טובעים].

פרוש רשב"ם: "דיתבא חלתא אנפיה" - שהיה חול נקבץ על גבו. "וקדחה עשבים על החול" - וסברינן: 'יבשתא' היא, 'איי-הים' היא.

כי בגלותנו, כביכול הקדוש-ברוך-הוא ב'הסתרת' פנים' וכו', וכל תפלותינו ובקשתנו: שיחזר את פניו וכו'. וכשאנו רואים ארץ הגלות, ובכל יום אנחנו צועקים אליו ואינם נושעים, ויש מעמנו בני-ישראל שטועים חסין-שלום בלבם: "שכל התפלות הם לריק".

אבל באמת: כל התפלות, הצדיקים שבכל דור ודור מעלים ומקימים אותם, כמו שכתוב: "ויקם משה את המשפך" - ומעלין כל שיפא ושיפא לדוכתיה, ובנין קומתה של השכינה מעט מעט, עד שישתלם שעור קומתה, אז יבוא "משיח, דא משה" (זהר בראשית כה: לא: תקוני-זהר חדש), וישלים אותה ויקים אותה בשלמות.

וזה פרוש: **"חזינא להאי פורא" - הוא בחינת "צדיק-הדור, הנקרא דג" (זהר-הקדוש), זה בחינת משה משיח'.**

"דיתיב ליה חלתא אנבה" - הינו התפלות, שאנו מתפללים על זה שכביכול פנה ערף אלינו.

"יתבא ליה" - הינו: "ויביאו את המשפך אל משה" - כי צריך להביא ולקשר את התפלה לה' צדיק שבדור'.

"וקדחי עליה אנמא" - הינו ה'נשמות' הבאים עם ה'תפלה, בחינת (תהלים מה, טו): "בתולות אחריה רעותיה" וכו', כי ה'נשמות' נקראין 'עשבין', כמו שכתוב (יחזקאל טז, ז): "רבה בצמח השדה נתתיד".

"וסברין יבשתא הוא" - הינו: שה'תפלות' אינו עושה פרות'.

אבל באמת אינו כן, אלא: "סלקין ואפינן ובשלינן" - הינו: כל התפלות סלקין ועולין, וכל מה שמרבין בתפלה, נבנה השכינה ביותר ומכינה את עצמה לזיווג.

וזה: **"אפינן ובשלינן" - כי אפיה ובשול' הם 'הכנה לאכילה, לבחינת זיווג, כמו שכתוב (בראשית לט, ז): "כי אם הלחם אשר הוא אוכל".**

פשישתלם 'קומה של כל השכינה, הינו: על-ידי רב התפלות' - **"יפמרו רחמיו" - ויתהפך 'מדת-הדין' ל'מדת-הרחמים'.**

וזה: **"כד חם" - הינו: כאשר יפמרו רחמיו.**

"גבה אתהפך" - הינו: שיתהפך 'מדת-הדין' ל'מדת-הרחמים'.

"ואי לא הוי מקרבינן לספינתא" - הינו: "למעני למעני אעשה זאת" (ישעיה מח, יא), כדאייתא במדרש (ויקרא-דפה כז, ב - על איוב מא, ג): "מי הקדימני ואשלם לו" - "מי עשה לי מזוזה קדם שנתתי לו בית" וכו'.

נמצא: שכל 'מעשים-טובים' שלנו, וכל ה'תפלות' - הכל מאתו, ואין ראוי לחשב לקבל שכר על שום דבר, ואף-על-פי שנראה שעל-ידי תפלתנו ותורתנו יהיה הגאולה, אף-על-פייכן צריכין אנחנו ל'חסדו', שב'חסדו' יגאל אותנו.

וזה: **"אי לא מקרבת ספינתא" - זה בחינת 'חסדו', כמו שאמרו חז"ל (קדושין פב.): "הספנין רבן חסידים". אי לא 'חסדו', 'טבעינן' חסין-שלום בגלות.**

ג. לקוטי-הלכות, נחלות ד, ח (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב הנ"ל) - ועל-כן "כל משפחות ישראל כלם, חנו סביב למשפך" (במדבר א"ב), כי ה'משפך' הלך ביניהם, וכלם היה להם חלק במשפך.

כי ה'משפך, הוא בחינת 'כלל תפלת ישראל, כמבאר שם בהתורה (ח"א ב הנ"ל), וה'משפך' נבנה מכמה וכמה דברים פרטיים, כי יש בו כמה: קרשים, וקרסים, בריחים, ועמודים, ואדנים וכו', לולאות, ומיתרים, יריעות עליונות ותחתונות, וקלעי-החצר, וכו'. וכל 'כלי-המשפך': שלחן, ומנורה, ומזבחות וכו'. וכל הפרטים שהיה בכל כלי, כגון: כפתורים, ופרחים, וגביעים וכו' בה'מנורה'. ומסגרת של השלחן, וקערוותיו, וקשותיו וכו'.

והכל כאשר לכל, הם בחינת 'תפלת ישראל' - כי יש כמה וכמה תפלות ישראל שמתחברין יחד, ונעשה מהם בחינת 'קרש' למשפך, ויש שנעשה מהם בחינת 'אדן' למשפך וכו'.

וזה בחינת 'משפחות ישראל שסביב למשפך' - כי **'כלל משפחה זאת' הם בחינת 'חלק זה מהמשפך'. ומשפחה אחרת, הם בבחינת 'פרט אחר**

מהמשפן. והעקר הוא ה'תפלה', שהיא עקר בחינת 'בנין המשפן'.

וכל אחד כפי תפלותיו - כן הוא נשרש במשפחות ישראל, שהם בחינת כלל המשפן וכליו.

ד. אבני"ה ברזל, שיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל סב - אחד שאל למוהרנ"ת ז"ל: "מי גדול?! - הקטן שמקרב לצדיק, או הגדול שאינו מקרב"?

אמר לו: "הלוא בימי משה רבנו עליו השלום, שאם אחד היה עושה דבר גדול להמשפן, ולא הביאו למשה רבנו עליו השלום, בודאי לא היה שום חשיבות כלל!"

אבל מי שעשה דבר קטן, והביאו אל משה, בודאי היה חשוב מאד!"

ואמר אז תורה ב': "שדיקא משה יוכל לעילא שיפא בשיפא".

"הוקם המשפן" (שמות מ, יז)

ה. לקוטי הלכות שבת ג, ד - כל הל"ט מלאכות דקדשה שהם בחינת "ליאורות", בחינת 'מלאכת המשפן', הם מקבלין ה'פרנסה' מבחינת 'בטול הל"ט מלאכות', דהינו מבחינת 'הארת הרצון', שמשם עקר ה'פרנסה', שהוא בחינת 'שבת'.

ועל-כן נאמר ב'מלאכת המשפן': "הוקם המשפן" (שמות מ, יז), "תעשה המנורה" וכו' (שם כה, לא), וכיוצא בזה - כי "המלאכה היתה נעשית מאליה" (במדבר רבה טו, ד).

ובמבאר היטב (זהר פקודי רכב): על פסוק (מלכים א ה, ז): "והבית בהבנתו" וכו' - "שכל מלאכת בית המקדש והמשפן, היתה נעשית מאליה, רק שהם היו מכוונים לעשות המלאכה, והמלאכה היתה עולה בידם מאליה". (עירושם עוד בפנים - וקצת מלשונו שם, נמצא לעיל ב'פרשת ויקהל', בפסוק, שמות לו, א: "את כל מלאכת הקדש").

"ויקם משה את המשפן" (שמות מ, יח)

ו. ח"א ב, ו - נמצא לעיל בפסוק (שמות לט, לג): "ויביאו את המשפן אל משה".

ז. ח"א ע - כל הדברים הם על הארץ, כמו שאנו רואין בחוש, שהכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות הולכים ומנחים על הארץ, ואי-אפשר שיפסקו ויתרחקו מהארץ. אם לא על-ידי 'פח' המכריח, על-ידי שיש מי שמכריחו ונוטלו ממקומו מהארץ, ומרחיקו ממנה.

ואחר-כך כשנפסק 'פח המכריח', חוזר הדבר להארץ וכו' - כי הארץ יש לה 'פח המושך', וממשכת כל הדברים לעצמה. כי אם לאו, לא היו יכולים להתקיים עליה, כי היה ראוי לפל ממנה, מחמת שהיא פדורית, וכל בני העולם עומדים סביבה בידוע.

אך שיש לה 'פח המושך' - ועל-כן כשנפסק 'פח המכריח', וחוזר הדבר ונופל לארץ - כל מה שמתקרב יותר למטה, פורח ונופל למטה במהירות יותר, זה מחמת שמתקרב ל'פח המושך' של הארץ, על-כן נופל במהירות יותר למטה.

וה'צדיק' הוא בחינת 'עפר הנ"ל' - כי הוא 'יסוד עולם', כמו שכתוב (משלי י, כה): "יצדיק יסוד עולם", וכל הדברים עומדים עליו, ויש לו 'פח המושך' להמשיך כל הדברים אליו.

כי זה ה'צדיק' - הוא רק 'יחיד בעולם', שהוא 'יסוד עולם', שכל הדברים נמשכים ממנו וכו'. כי זה ה'צדיק היחיד בעולם' - הוא 'ענו ושפל', "ומשים עצמו כעפר" (עין ערובין נד. ראש השנה יז: סוטה כא: ועוד), בבחינות (בראשית יח, כז): "ואנכי עפר ואפר". ועל-כן הוא 'יסוד עולם' - הינו: בחינת 'עפר', שכל הדברים הם עליו. כנ"ל.

וזה בחינת 'משפן' - כי 'משפן' היה לו 'פח המושך', להמשיך 'אלקות' למקום שהיה עומד שם, בחינת (שיר השירים א, ז): "משכני אחריך נרוצה". "אחריך נרוצה" דיקא, כי כל מה שמתקרב יותר אליו, הוא רץ ביותר, מחמת ה'פח המושך'.

ובמובא במדרש (שמות רבה לא, י): "שה'משפן הוא לשון 'משפון' - שהוא 'משפון לישראל, שתשרה שכינה אצלם, אפלו אם יחטאו חס' ושלום, כמו שכתוב (ויקרא כו, יא): 'ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם'".

נמצא: **שעל-ידי ה'משפן, השכינה שורה בישראל.** הינו כנ"ל: כי **'משפן'** לשון **'משכני'** וכו' - שיש לו בחינת **'פחהמושד'**, להמשיך **'אלקות'** למקום שהיה עומד שם.

ועל-פן אי-אפשר להקים את ה'משפן, אלא ה'צדיק' שהוא בחינת **'עפר'**, בחינת **'משה'**, שהיה **"עניו מכל האדם"** (במדבר יב, ג), כמו שכתוב (שמות מ, יח): **"ויקם משה את המשפן"**.

ואחר לא היה יכול להקימו - כי דוקא זה הצדיק שהוא בחינת **'עפר'**, בחינת **'פחהמושד'** - יכול להקים **'משפן'**, שהוא בחינת **'פחהמושד'**, להמשיך ה'**אלקות'** כנ"ל.

וזה שכתוב (דברים ז, ו): **"לא מרבכם חשק ה' בכם, כי אתם המעט"** - ודרשו רז"ל (חולין פט, ו) ש"י דברים (שם): **"לא מרבכם וכו', רק מחמת שאתם ממעיטין עצמכם וכו', חשק ה' בכם"**. כי מחמת שממעיטין ומקטינים עצמן, על-ידי-זה הם בבחינת **'עפר'**, שיש לו **'פחהמושד'**, בחינת **'משפן'**, שמושד ה'**אלקות'**. ועל-פן **"חשק ה' בכם"**.

וזה בחינת (ישעיה נז, טו): **"אשפן את דבא"** - כי על ידי **'שפלות'**, **"שמישים עצמו כעפר"** (עין ערובין נד, ראש-השנה יז; סוטה כא; ועוד), על-ידי-זה יש לו **'פחהמושד'**, להמשיך השם-יתברך אצלו, שזהו בחינת **'משפן'** כנ"ל.

וזה בחינת ה'**כבוד'** הנאמר אצל ה'**משפן'**, כמו שכתוב (שמות כט, מ): **"ונקדש בכבדי"**, וכמו שכתוב (שם מ, לד-לה): **"וכבוד ה' מלא את המשפן"**. כי כל ה'**כבוד'** שיש לכל אדם שבעולם, מקטן ועד גדול - כלם מקבלים רק מזה ה'**צדיק'** שהוא בחינת **'עפר'**, בחינת **'משפן'**, שממנו נמשך הכל.

כי כל ה'**כבוד'** וה'**גדלה'**, הוא רק אצל זה הצדיק, וכלם מקבלים ממנו, כמו שכתוב (מגלה לא): **"כל מקום שאתה מוצא גדלתו, שם אתה מוצא ענותנותו"**.

נמצא: שבמקום ה'**שפלות'** וה'**קטנות'**, שם שורה כל ה'**כבוד'** וה'**גדלה'**, כמו שכתוב (ישעיה נז, טו): **"אשפן את דבא"**.

ועל-פן כל הראשים שבעולם, מקבלים כבודם מזה הצדיק שהוא בחינת **'עפר'**.

וכן **'התחדשות הכבוד'**, כי בכל-פעם נתחדש הכבוד, שזה ה'**ממנה'** בא ל'**התמנות אחר'**, ונתחדש הראשיות והכבוד, הוא הכל על-ידי-זה הצדיק.

כי כפי הקמתו את ה'**משפן'** בכל פעם, שמשם בא ה'**כבוד'**, בבחינות: **"וכבוד ה' מלא את המשפן"** כנ"ל - פן נתחדש כל הכבוד והראשיות. [תפלה ב - חדש ניסן; השיך גם כאן **'לפרשת פקודי'**]

ח. **ה"א רפב** - ודע: שיש בכל דור ודור **'רועה'**, והוא בחינת **'משה'**, שהוא **'רעי-מהימנא'**, וזה ה'**רועה'** הוא עושה **'משפן'**. ודע: ש'**תינוקות'** של-בית-רבן מקבלים **"הכל פיהם שאין בו חטא"** (שבת קיט:) - מזה ה'**משפן'**.

ודע: שכל הצדיקים שבדור, כל אחד ואחד הוא בחינת **'רועה'**, כי בכל אחד ואחד יש בו בחינת **'משה'**. וכל אחד ואחד לפי בחינתו, הוא עושה בחינת **'משפן'** - שמשם מקבלין התינוקות **'הכל פיהם'** כנ"ל.

וכל אחד לפי בחינתו, לפי בחינת ה'**משפן'** שהוא עושה, כמו-כן יש לו **'תינוקות'** שמקבלין משם. נמצא: שיש לכל אחד ואחד מ'**צדיקי-הדור'**, סך **'תינוקות'** שמקבלין **'הכל-פיהם'** ממנו, כל אחד לפי בחינתו.

וזה בחינת מה שאמרו רז"ל (שבת לג:): **"שתינוקות נתפסין על עוון-הדור, שנאמר (שיר-השירים א, ח): 'ירעי את גדיתיך על משכנות הרעים' - שמתמשכנין על הרועים"**. וזהו: **"על משכנות הרועים"** - שהם מקבלין **'הכל פיהם'**, מבחינת ה'**משכנות'** של **'הרועים'**, דהינו ה'**צדיקים'** שבדור, שכל אחד עושה **'משפן'**, כנ"ל.

אך לידע כל זאת, דהינו: לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבוא מהם עד הסוף!

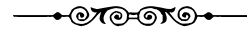
דע: מי שיוכל לעשות **'נגונים'**, דהינו: ללקט ה'**נקודות-טובות'** שנמצא בכל אחד מישראל, אפלו ב'**פושעי-ישראל'** - הוא רואה ויודע אצל

איזה צדיק הם מקבלין הכל־פיהם. [עין תניימוהר"ך לג'נט־קסז; ימי־מוהרנ"ת ח"א כו].

"וכבוד ה' מלא את המשכן" (שמות מ, לד-לה)

ט. ח"א ע - נמצא לעיל בפסוק (שמות מ, יח): **"ויקם משה את המשכן"**.

שאר הפסוקים ועניני פרשת פקודי' - נמצאים בהרחבה גדולה ב'פרשת תצוה' -

פרשת החדש | חדש ניסן

"החדש הזה לכם ראש חדשים" (שמות יב, ב)

"הראהו לבנה בחדושה ואמר לו: כשהירח מתחדש יהי לך ראש־חדש" (מכילתא: רש"י)

א. ספר־המדות, ראיה ח"ב ג - 'קדוש' החדש, מסגל לרפאות חלושי־הראות.

"החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה" (שמות יב, ב) - **עניני 'חדש ניסן'**

א. ח"א מט, ו - **"בראשית"** (בראשית א, א), **"ב' ראשית"** (זהר בראשית כטז), הינו: **'שני ראשית'**. והם **'ראש־השנה ו'ניסן'**, שגם **"ניסן הוא ראש־השנה"** (ראש־השנה פ"א מ"א). ו"תרין דרועין דמלכא" (תקוני־זהר נו), הם **'תשרי וניסן'** - והם **'ימי תשובה'**, כי **"בניסן עתידין לגאול"** (ראש־השנה יא), ו"אין הגאולה אלא עלידי תשובה" (סנהדרין צז).

[תפלה א - חדש ניסן]

ב. ח"א ע - **בראש־חדש ניסן, הנה גמר הקמת המשכן** (שמות מ, יז), שמשם נמשך ה'כבוד של מלכים' [הינו של מלכי־ישראל בזמן שלותם של ישראל], ושל כל הממנים והראשים. פי זה בחינת **'ראש־חדש'** - שעל־ידיה **'נתחדשים כל הראשים'**. ועל־כן אמרו רבותינו ז"ל (ראש־השנה פ"א מ"א): **"ש'ניסן ראש־השנה למלכים"**. **[תפלה ב**

- חדש ניסן]

ג. ח"ב ה, יבסוף - **ב'ניסן' הוא זמן הגאולה**, כי **"בניסן נגאלו"** (ראש־השנה יא), וזה ידוע (שער־הכפונות פסח א): **"שעקר גלות־מצרים היה לתקן**

חטא אדם־הראשון" - **"שהיו שדים מחמין אותו והוליד שדין"** וכו' (ערוכין יח).

וה'חמום' הוא על־ידי **'חלישות־המלאך'**, ומחמת זה היה **'גלות־מצרים'**. ו"בניסן נגאלו", ונתתקן **'חטא אדם־הראשון'** אז. נמצא: **שבניסן נתחזק 'בח המלאך'**, שזה בחינת **'תקון חטא אדם־הראשון'**, שנתתקן בניסן בעת **'גאלת־מצרים'**.

וזה שכתוב (שמות ז, ד): **"והוצאתי את צבאתי"** - בחינת **'מלאכים' שיצאו ונגאלו בניסן** - כי אז נתחזקו ונתתקנו. **[תפלה ג - חדש ניסן]**

ד. ח"ב ה, יבסוף - **'ניסן'**, הוא בחינת **'תקון הברית'**. ועל־ידי **'שמחה'**, ממשיכין **'קדשת ושמחת ניסן'** בכל השנה בלה, וזוכין ל'תקון־הברית', ולהנצל מ'מקרה־לילה' חס־ושלום.

ה. ח"ב לט - **"ניסן ראש־השנה למלכים"** (ראש־השנה יא), ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובודאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו.

[ובתורה יז ח"א: שביום **'גנוסיא דמלכא'**, מנלה המלך רצונו לכל אחד ואחד, ומחלק ונותן מתנות לכל אחד ואחד לפי כבודו, כפי רצון המלך ואהבתו שיש לו לכל אחד ואחד. עין שם].

ו. ועל־כן אז הזמן להתחנן ולבקש מלפניו יתברך: **"שיתן לנו מלך ומנהיג רועה נאמן, שיהיה בבחינת משה רבנו עליו־השלום!"** - שיוכל להאיר בנו ידיעה והשגה פזאת, עד שנוצרה להשיג ולדעת את התכלית האמת, על־ידי כל מפעלות השם אשר ברא בזה העולם השפל, שבשביל זה נברא הכל.

ז. שיחות־הר"ן צח; תיי־מוהר"ן עב - **בימי ניסן קדם פסח**, דבר רבנו ז"ל: **'חרף' הוא בחינת 'עבור', ו'קוי' הוא בחינת 'לדה'**. כי בחרף, כל העשבים וכל הצמחים פלם מתים, כי בטל פחם, והם אז בבחינת **'מיתה'**. וכשבא הקוי, פלם נתעוררים וחיים.

ואז טוב ויפה מאד פשיטאים **"לשוח בשדה"** (על־פי בראשית כד, סג), **"שיחה, זו תפלה"** (ברכות כו); ו**תחנה ותשוקה ונענועים להשם־יתברך**.

"פסח הוא לה" (שמות יב, יא-כז)

יג. ח"א מט, ו - עקר ידיעת הקבלה, סודות התורה, יהיה לעתיד, שאז יתגלה אוריתא דעתיקא, בבחינת 'תענוג שבת', בבחינת (ישעיה נח, יד): "אז תתענג על ה".

וזה לשון 'תשרי', לשון 'שירה', ולשון 'פסח' 'פ"ה ס"ח' (שער הפנונת פסח), כמו שפתיב (שם ל, כט): "השיר יהיה לכם כליל התקדש הג" - פי יתער שיר ונגונא בעלמא, בבחינת 'פ"ה ס"ח', בבחינת (תהלים ל, יג): "למען יזמרך כבוד ולא ידם", ולא ידם' דיקא, הינו: 'פ"ה ס"ח'.

יד. ח"ב עד - פורים' הוא בודאי הלוח ודרך לפסח, שיהיו יכולים להיות נזהרין מ'חמץ'.

וזהו בחינת (שיר השירים ה, יג): "שפתותיו שושנים נטפות מור עבר". "שפתותיו" - זה בחינת 'פסח' - "פה"סח" (פרייער-חיים, חגיגות פ"א). 'שושנה' - היא 'אסתר', ו'שושנה' גימטריא 'אסתר' (שם פורים פ"ו). "נטפות מור עבר" - זה בחינת (שמות ל, כג - חלין קלט): "מרדכי, מר דרור", לשון 'חרות', בחינת 'חרות של פסח'.

טו. ח"ב פג - "פסח" (שמות יב, יא) - "פסח, הוא "פה"סח" (שער הפנונת פסח), בבחינת (מלאכי ב, ו): "תורת אמת היתה בפיח".

"ועברתי בארץ מצרים" (שמות יב, יב) - "אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא אחר" (הגדה של פסח)

טז. ח"א נו, ד - ה'תורה' המלכש תוך ה'הסתר' שבתוך הסתרה, היא 'תורה גבוה' דיקא, הינו 'סתרי-תורה'.

פי מחמת שהיא צריכה להתלבש ב'מקומות נמוכים' כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם ב'הסתרה שבתוך הסתרה' - על-כן חשב השם-י'תברך מחשבות לבלי להלביש שם פשטי תורה - לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול מאד.

על-כן הוא מסתיר ומלביש שם 'תורה גבוה' דיקא, 'סתרי-תורה', שהיא 'תורת-השם בעצמה' - כדי שלא יוכלו הקלפות לינק משם הרבה.

ואז כל "שיר ושיר השדה" (על-פי בראשית ב, ה) המתחילים לחיות ולצמח אז, כלם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו. (עין ענין זה באריכות ב'לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, יא"ד; ח"ב יא).

ח. חיי-מוהר"ן קד - בראש-חדש ניסן בשבת, נולד בו רבנו ז"ל.

ט. ימי-מוהר"ן ח"ב י - ואני הייתי מוכן אז, לנסע בסמוך לאומאן על 'ערב ראש-חדש ניסן, בדרפי בכל שנה. והיה בדעתי להתעכב באומן איזה ימים, כדי להרבות שם בתפלה על ציון רבנו ז"ל וכו'.

י. שיר-שופי-קדש ח"ו קנז - רבי אברהם שטרנהרץ ז"ל, היה מדגיש בתפלתו בשליח-צבור, את התבות שב'תפלת-טל', בתבות: "וכל נאות דשא לו נכספים" - בהדגשה מיוחדת הנודעת לבקיאים.

והוא על-פי המבאר בתורה ח"ב י"א: בענין העשבים והדשאים שנותנים כחם בתפלת האדם, בבחינת הפתוב (בראשית כד, סג): "ויצא יצחק לשוח בשדה", ראשי תבות 'בו"ל' עין-שם.

וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן צח; חיי-מוהר"ן עב): "שבימי חדש ניסן בעת שהשדות נותנים יבוליהם, אז טוב ביותר להיות איש כשר, ולהתפלל ולהתבודד בין העשבים".

ועתה ב'תפלת-טל' לקראת האביב, הזכיר זאת בעל הפיט בתבות: "וכל נאות דשא לו נכספים" - הינו: שנכספים להפיל בהשם-יתברך - ועל-כן נותנים כחם בתפלתו של האישי-הכשר המתפלל בינותם.

"ומצות על מורים יאכלהו" (שמות יב, ח)

- מצות 'מרור' -

יא. ספר-המדות, ממון לה - פזית מרור שאוכלין בפסח, מסגל לפרנסה (עין לקוטי-הלכות 'הרשאה' ד, טו"טז"ז).

יב. ספר-המדות, קשוי-לילד ו - אשה שהיא 'מקשה לילד', תתלה על צוארה מ'מרור הנשאר.

בבחינת (שמות יב, יב; הגדה של פסח): **"ועברתי בארץ מצרים" - "אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא וכו' - כי בארץ-מצרים ששם מקום הקלפות מאד, על-כן שם דיקא מלכּש ומסתר השם-יתברך בעצמו, הינו: 'תורת-השם' ממש, סתרי-תורה.**

על-כן דיקא מ'ההסתרה שבתוך הסתרה, כשחוזר ומהפכה ל'דעת', נעשה ממנה דיקא 'תורת-השם' ממש, כי שם נסתר 'תורת-השם', סתרי-תורה'.

יז. חיי-מוהר"ן רא - לענין 'מלבושי-כבוד', שצריך ל'איש בשר' להדר שיהיה מלכּש כראוי אם אפשר לו, ולא יהיה בזוי. כי גם להצדיק, אין מקרבין עצמן רק על-ידי 'מלבושיו', שראין שהוא מלכּש בכבוד, על-ידי-זה הוא נחשב בעיניהם להתקרב לו, ואם לא היה מלכּש לא היה נחשב כלל בעיניהם.

ענה ואמר: הלא גם השם-יתברך היה מתלכּש עצמו ב'מצרים', כי **כל ה'מעשה של מצרים, היא פלה בחינת 'לבושין', שהיה בהכרח שיתלכּש עצמו השם-יתברך בכיכול, באלו ה'מעשיות של מצרים, עד שאחר-כך התחילו להפיר אותו יתברך בעצמו בכיכול, ובכל-פעם הפירו אותו יותר ויותר, והפירו גדלתו יתברך בכל-פעם יותר.**

אבל בתחלה לא היה אפשר שיתקרבו אליו, כי אם על-ידי בחינת 'מלבושים', הינו כל ה'מעשה של מצרים' שהיא בחינת 'מלבושים', כנ"ל (עין ב'שער-הפנינות' דרושי הפסח).

[ב'שיח-שרפייקדש ח"ב תרסח: אמר פעם מוהר"ן ז"ל: "אלו לא הייתי רואה אצל רבנו בתחלת התקרבותי, את הפמוטות וצלחות הפסח [זילבערנע לייקטער און זילבערנע שיסלעך] שהיו לרבנו ז"ל - היה קשה לי יותר להתקרב! - כי הוא נולד וגדל בבית עשירים, ואלו לא היה רואה זאת אצל רבנו ז"ל, היה קשה לו להתקרב.]

"והגתם אתו חג לה" (שמות יב, יד)

יח. ח"ב ד, יב - 'שלשי-דגלים' הוא בחינת רפואה'. כי על-ידי דגל ויום-טוב' שהוא 'התגלות-הרצון' - על-ידי-זה נעשה בחינת 'הדחת וכבוס הדמים', פדי שיוכלו הדמים לסבב סבובם כסדר.

וזו בחינת דגל, בחינת (מלכים-א, ט): **"עין רוגל", "עין כובס" (רש"י). ואזי יכולים הדמים לסבב כסדר, ונתרפא בשלמות.**

ובשביל זה נקרא ה'דגל' (שמות יב, יד): **"חג" - לשון 'סבוב', כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): "הישב על חוג הארץ", 'על סבוב הארץ' - פי על-ידי 'הדחת וכבוס-הדמים', הם מסבבים כסדר.**

"שבעת ימים מצות תאכלו. בערב תאכלו מצות" (שמות יב, טו-יח) - מצות 'אכילת מצה'

יט. ח"א נו, זח - ה'דבור' הוא 'התגלות-הדעת'. וב'מצרים' שהיה ה'דעת' ב'גלות', 'היה גם ה'דבור' ב'גלות'" (זהר וארא כה:). וכשיצאו מ'מצרים', שיצא ה'דעת' מה'גלות' - יצא ונפתח ה'דבור'.

וזו בחינת (שבת קד): **"מאמר פתוח, נאמן פשוט". "מאמר פתוח" - שנפתח ה'דבור' ונתגלה ה'דעת'.**

ועל-ידי-זה נתפשט נאמנות השם-יתברך, ונפר שהוא נאמן מבטיח ועושה. וזה בחינת: **"נאמן פשוט" - שנתפשט נאמנותו.**

וזו בחינת מ"ן, ראשי-תבות **"מאמר נאמן", בחינת "מאמר פתוח נאמן פשוט" כנ"ל - כי ה'מן' הוא בחינת דעת גדול וכו'. ועל-כן "אכלו בני ישראל את המן ארבעים שנה" (שמות טז, לה), כי **"מן ארבעים לפינה" (אבות פ"ה מכ"א).****

וזו שאמרו חז"ל (קדושין לה): **"את המן אכלו ארבעים שנה, והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום, אלא עונה שהוציאו ממצרים טעמו בה טעם מן".**

כי באמת, ה'מן' שהוא בחינת הדעת, היה ראוי שיאכלו אותו 'ארבעים שנה' בשלמות, בחינת 'פינה ודעת' כנ"ל!

ועל-זה תרצו: **"עונה שהוציאו ממצרים" - הינו: ה'מצות' - "טעמו בה טעם מן". כי ה'שלוש' תלוי ב'דעת', ו'מחלקת' הוא 'הפך הדעת'.**

אך יש מחלקת לשם-שמים, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מה'דעת' של שלום, כי היא 'אהבה ושלוש גדול'.

זוה: "עונגה שהוציאו ממצרים" - כי 'מצה' היא בחינת 'מחלקת', כמו שפתיב (ישעיה מא, יב): "אנשי מצתה יהיו באין".

"שהוציאו" דיקא - כי ב'מצרים' שהיה ה'דעת' בגלות, בודאי לא היה 'מחלקת' לשם-שמים. הינו: "שהמצה" שהיא בחינת 'מחלקת' - "שהוציאו ממצרים" - "טעמו בהם טעם מן!" - כי לאחר שהוציאו בחינת ה'מחלקת' מן הגלות-מצרים, היה בהם 'טעם מן', בחינת 'דעת גדול', בחינת 'מחלקת לשם-שמים' פנ"ל.

זוה שפתיב בזהר-הקדוש (תצוה קפג): "שמצה היא אסותא". כי 'מצה' שהיא בחינת 'מחלקת לשם-שמים', בחינת 'דעת', בחינת 'שלוש' פנ"ל - הוא 'רפואה'. כי 'שלוש' הוא 'רפואה' וכו'. כי עקר ה'חולאת' חסו-שלוש, הוא מחמת 'העדר השלוש', הינו: 'מחלקת היסודות' שיסוד אחד מתגבר על חברו. ו'שלוש' הוא 'רפואה'.

זוה שנקרא מצה (דברים טז, ג): "לחם עני" - כי (נדריים מא): "אין עני אלא מן הדעת". זוה בחינת 'חולה', כמו שפתיב (שמואל-ב יג, ד): "מדוע אתה ככה דל בן המלך", ו"מצה היא אסותא" פנ"ל. זוה: "לחם עני" - שהוא 'רפואה' לה'עני'.

כ. ח"א נז, ח - יש חלוק בין ה'שלוש' של התענית של הכל, ובין ה'שלוש' של ענג-שבת. שה'שלוש' של תענית, אין לו בחינת 'דבור'. ועל-ידי ענג-שבת, נשלם ה'דבור' ל'שלוש'.

זוהו שאמרו חז"ל (זהר פנחס רנב): "אין בין חמץ למצה אלא משהו". 'חמץ' - זה בחינת 'תקון הפעם' על-ידי ה'תענית', בחינת (ישעיה סג, א): "מי זה בא מאדום חמוץ בגדים". 'אדום' זה בחינת 'כבוד' (זהר פנחס רלד. תקוני-זהר נב. נג. קז): ו'חמץ' זה בחינת 'הכנעתו', בחינת 'תענית', בחינת 'העדר אכילה', בחינת (שמות יב, כ): "כל מחמצת לא תאכלו".

'מצה' זה בחינת 'אכילת ענג-שבת', בחינת (ישעיה סו, יא): "למען תמצו והתענגתם" וכו'.

זוהו: "אין בין חמץ למצה" וכו' - הינו: אין בין ה'תענית', לבין 'אכילת ענג-שבת' - אלא

'משה"ו' - נוטריקון: "ויהי מעשה הצדקה ש'לוש" (ישעיה לב, יז).

הינו: כי אין דומה 'שלוש' של התענית ל'שלוש' של שבת, כי זה 'אין לו פה', זוה 'יש לו פה'. והחלוק הוא כמו מעלת 'מדבר' על 'חי'.

זוהו החלוק בין 'חמץ' ל'מצה' - בין 'חי"ת' ל'ה"א'. 'חמץ' הוא ב'חי"ת', בחינת 'שלוש' שאין לו פה, בחינת 'חי'. ו'מצה' היא ב'ה"א', בחינת 'ה' מוצאות הפה, בחינת 'פח הדברי'.

זוה בחינת (בראשית מז, כג): "הא לכם זרע", בחינת (הושע י, יב): "זרעו לכם לצדקה".

כא. ח"א רא - "צדקה תציל מ'מות" (משלי י, ב) - ראשי-תבות: "מצ"ת" (שמות יב, יח; יג, ו).

כב. ספר-המדות, מפלת ח"ב - הטחינה של קמה, והלישה, של ה'מצות של פסח' - הוא מגלה לאשה שמפלת נפלים.

כג. שיח-שופי-קדש החדש ח"ג תנב - פעם תפס רבנו ז"ל בידו חתיכת 'מצה', ואמר: "מצה עם שמירת-הברית, זהו מצה-שמורה!" [מצה מיט שמירת-הברית, איז מצה-שמורה!]

ובעת אמרו התבות 'שמירת-הברית', החוה והראה רבנו ז"ל על-עצמו!

[בתקוני-זהר' (כ): "דבת-זוגיה דצדיק, איהו 'מצה' שמורה, לגבי 'מצה' שלימה עשירה, ומאן גרים דא למהוי בת-זוגיה 'מצה' שמורה לגבה? בגין דנטר טפה דיליה, ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת-זוגו 'מצה פרוסה' "לחם עני" וכו'.

כד. שיח-שופי-קדש החדש ח"ג תנג; שערי-צדיק מכתב עא, ו - רבנו ז"ל תפס והחזיק פעם בידו מצה בחג-הפסח, ואמר: "כשאוחזים מצה בידיים, אוחזים כביכול את השם-יתברך בידיים" [אז מ'האלט מצה אין די הענט, האלט מען גאט אין די הענט].

"וביום הראשון מקרא קדש, וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם" (שמות יב, טז)

כה. ח"ב ד, ו-ז ט"י - התגלות הרצון הוא על-ידי 'ימים-טובים', כי כל אחד מה'ימים-טובים' מכריז וקורא ומגלה את הרצון, שהכל

מתנהג רק על-פי רצונו בלבד, בבחינת (שמות יב, טז; ויקרא כג): **"מקרא קדש" - שהיום טוב קדש קורא ומכריז את הרצון.**

כי בכל יום טוב ויום טוב עשה השם יתברך עמנו אותות נוראות, הפך הטבע, שעל-ידיה נתגלה: **"שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע כלל".** בפסח: **"יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות וכו'.**

אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של יום טוב - כי יש חיות רעות דורסים וטורפים, חכמי הטבע - שמראין בחכמתם המטעית: **"שהכל על-פי הטבע",** וכאלו אין שום רצון חסוֹשֵׁלֹם. ואפלו האותות נוראות, משימים הכל בתוך דרך הטבע.

וכשהם מתגברים - אזי קול שאגתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יום טוב, שקורא את הרצון.

והכנעתם של אלו החיות רעות חכמי הטבע - הוא על-ידי חכם גדול שבקדשה, שיכול לקשר כל הרצונות בשרש הרצון, בחינת מצח הרצון.

אך כנגד זה יש בחינת מצח הנחש, שרש חכמת הטבע - ויניקתו: מזקני הדור שאין בהם שלמות. וצדקה מועיל לזה.

ואזי פשנכנע מצח הנחש, ונתגלה בחינת מצח הרצון - נכנעים ונופלים קול החיות רעות, ונשמע קול הקריאה של יום טוב, שהוא התגלות הרצון.

ואזי פשנתגלה הרצון, נעשה יראה. ועל-ידי היראה, יכולין לקבל החסד. וכששופע החסד, אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה, כי אזי נתקיים (ישעיה סא הו): **"ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', ואתם פהני ה' תקראו וכו'".** וכל-זה נעשה על-ידי הצדקה.

"שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם" (שמות יב, יט) - מצות בעור חמץ -

כו. ח"ב פג - פסח, הוא בחינת ימין, וב'מין' הזה מעבירין החשד מהעינים. ואז עיניהם

רואות נפלאות. ונפלאות אלו - הם בעצמם גם-כן בחינת פסח.

"אורי-עינים מעוררין הנאֵלה התלויה בלב" (תקוני-זהר נ:), בבחינת (ישעיה סג, ד): "כי יום נקם בלבי" - הינו: שמעוררין היום נקם שבלב, לבטל שאור וחמץ של יצר לב האדם רע שונשאר לו מנעוריו" (בראשית ה, כא).

וישאור וחמץ שב"ב האדם - הוא המסית את האדם שיהרהר אחר תלמידי-הכמים שבדור, ולומר: **"זה נאה וזה לא נאה!"** - שזה בחינת (הושע י, ב): **"חלק לבם, לב"ם הם ע"ב צדיקים שבדור".**

וזהו (פסחים פ"א מ"א): **"אור לארבעה עשר" - הינו: אורי-שבעינים, שיש בהם שני פעמים שבעה גלדי עינא" (תקוני-זהר יג: קכח. קמה). - בהם בודקין את החמץ."**

וכשמבטלין השאור והחמץ שב"ב הנ"ל - אז יכול ה"ב, להתלהב בלמודי-התורה, בשלהובין דרחימונא.

כו. ח"א ה, ד - נמצא להלן בפסוק (שמות יב, כ): "כל מחמצת לא תאכלו".

"כל מחמצת לא תאכלו" (שמות יב, כ) - אסור אכילת חמץ -

כח. ח"א ה, ד - צריך לפנות את המחין, מחממות-חיצוניות ומחשבות-זרות. מחמץ - שלא יחמץ את חכמתו בחממות-חיצוניות ובתאוות. ועקר: לשמר מהו שלא יחמץ.

וזהו (תהלים סח, לא): **"גער חית קנה" - כדאיא בזוהר (פנחס רנב): "קנה חית תשבר ותעשה ממנה ח"א, ותעשה מאותיות חמץ מצה".** הינו: שלא תחמץ חכמתך.

וזהו לשון גער, לשון מריבה, כי מצה לשון מריבה - דצדיקיא עבדין מצותא בסטרין אחרנין, דלא יתקריבו למשפנא דקדשה" (זוהר שם רנא:).

הינו: פשתשמר את חכמתך שלא יפנס בו חממות-חיצוניות, שלא תהרהר בהרהורים רעים, שהם בחינת קנה דסטרא-אחרא - על-

ידייזה תנצל מבחינת 'חמץ', שהיא 'סטר'א דמותא, כדאיתא (זחר שם רנא: - על שמות יב, כ): "מחמצת, תמן סטר'א דמותא".

[על-כן צריכין לזחר בהם במשהו, כי הם עקר החמץ והשאור שבעסה שצריכים לבערם ב"בל-גראח" (שמות יג, ז) וב"בל ימצא" (שם יב, יט), ולטהר ולפנות את המזח מהם - (לקוטר-עצות, מקשבות והרהורים א)].

כשאתה שומע מריבות שבין הצדיקים - תדע: שזה משמיעין אותך תוכחה, שאתה דבוק בסטר'א דמותא, בחינת 'חמץ'. ובדאי אם לא היה נפגם מתך, לא היה נשמע לך מריבות שבין הצדיקים.

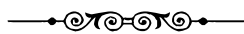
ואין המריבה אלא בשבילך - כדי שתשוב מ'מות' ל'חיים', מ'חמץ' ל'מצה', מ'חי"ת' ל'ה"א. ותשוב

מ'יראה רעה, מ'קול פגום, מ'חכמה פגומה' - ל'יראה טובה, ל'קול טוב, ל'חכמה טובה'.

וכשתשמר את מתך מבחינת 'חמץ', שלא יהיה אטום - אזי יפגע 'קולך' ב'צלגלתך', ויתעבד רעם, ויתפשט עקמימיות שבלבך. ואז תזכה ל'שמחה'.

וזה פרוש (תהלים פא, ח): "אענך בסתר רעם, אבהנך על מי מריבה סלה". 'מי מריבה' - זה בחינת 'מצה', בחינת 'מחין' - על-ידייזה נעשה רעמים'.

כט. ח"א נז, ח - נמצא לעיל בפסוק (שמות יב, טו): "שבעת ימים מצות תאכלו".

לקוטי תפלות על התורה - פרשת ויקהל

תפלות בענין: וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה

הצדיקים-אמתיים, מחין קדושים וטהורים, עד שיכללו כל הארבע מחין' ש'לנו, וכל הארבע יסודות, בתוך היסוד הפשוט הקדוש והנורא, שהוא ה"צדיק יסוד עולם", שהוא "הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן". ויהיה הכל נכלל, בשמך המיוחד הגדול והקדוש והנורא.

וזכנו לקיים 'מצות תפלין' בשלמות, בקדשה ובטהרה גדולה, ביראה ובאהבה, ב'שמחה ובטוב לבב'.

עד שימשך עלינו על-ידי פאר התפלין הקדושים והנוראים, קדשת המחין משרשם מה'ראשי-

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א קלז ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה, 'כשהראה בשלמות')
"וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

ויהיה מחי ושכלי זך וצח, ומאיר באור גדול תמיד, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במקלאת הקדש", "הולך ואור" בהארה יתרה בכל פעם, למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה.

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"ב לג ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל' - לעיל 'פרשת ויקהל' אות כא)
"וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

וגזכה, שימשך עלינו על-ידי

בית', שהוא ממלא את בתי התפלין
הקדושים, במחין קדושים,
"בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל
מלאכה".

☪ [ג] לקוטי תפלות ח"ב לה ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים' -
לעיל 'פרשת ויקהל' אות כב)

"וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה,
ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

ואזכה להיות "מהיר
במלאכתי" במלאכת-
שמים, להגדיל מחי וחכמתי תמיד,
"לחשב מחשבות" קדושות תמיד,
בתורה ועבודה ויראת שמים,
באמת ובתמים פרצונך הטוב.
ותמלא אותי "רוח אלקים,
בחכמה ובתבונה ובדעת
ובכל מלאכה, במלאכת הקדש"
באמת.

ואזכה לקבל ה"רוח אלקים",
שהם המחין הקדושים,
מהצדיקי האמת, מנהיג הפולל,
הכם הפולל באמת, שהוא "איש
אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד
רוחו של כל אחד ואחד", שהוא
פולל מפל המחין, ומפל ה"רוח
אלקים", הפולל מארבע רוחות
המלבשין בכל אחד ואחד
מישראל.

ותעזרני, שאזכה על ידי
ה"רוח אלקים הזה",
לחדש 'חדושי דאורייתא'
אמתיים, בתורתך הקדושה,
פרצונך הטוב.
ואזכה לעשות נחת רוח לפניך,
על ידי ה'חדושיך'
דאורייתא שתזכני לחדש בתורתך
הקדושה תמיד.

☪ לקוטי תפלות על התורה - פרשת פקודי ☪

תפלות בענין: המשכן משכן, ענין 'מלאכת המשכן' | ויקם משה את המשכן

שלא נהיה טרודים כלל בטרדת
הפרנסה.

ואפלו בעת שאנו מברחים
לעשות איזה עסק או
משא ומתן בשביל פרנסה, תעזרנו
ברחמיך הרבים, שיהיה הכל
בקדשה ובטהרה, באמת ובאמונה

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א יא ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי' -
לעיל 'פרשת פקודי' אות א)

"אלה פקודי המשכן משכן העדת"
(שמות לח, כא) - ענין 'מלאכת המשכן'

אנא ה', מלא רחמים רבים. רחם
עלי, ועל כל חברתנו, ועל
כל עמך בית ישראל. ותזכה אותנו,

כְּרָצוֹנְךָ הַטוֹב, בְּלִי טְרָדָא וּבְלִי
בְּלָבוֹל הַדַּעַת כָּלֵל.

וְגִדַע וְנֶאֱמִין, פִּי הַכֹּל מֵאֲתָךְ,
וְלֹא עַל־יְדֵינוּ כָּלֵל, וְכֹל
עִסְקֵנוּ וְעִשְׂתֵּנוּ בְּמִשְׁאֵי־וּבְמִתָּן
וְעִסְקֵי פִרְנָסָה, יִהְיֶה הַכֹּל מִזְכָּךְ
וּמִזְקָךְ.

עַד שִׁיְהִיו מְאִירִים כָּל הַל"ט
מְלֹאכוֹת, וְיִוְכַלְלוּ בְּט"ל
אִזְרוֹת הַנְּמֻשְׁכִּים מִשְׁמֶךְ הַגְּדוֹל.
וְכֹל הַל"ט מְלֹאכוֹת, יִהְיוּ בְּקִדְשָׁה
וּבְטָהֳרָה, בְּבַחֲיִנוֹת מְלֹאכֶת
הַמִּשְׁכָּן.

וּתְבַרְךָ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח
בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכֹל
עִסְקֵינוּ וְעִשְׂתֵּינוּ, וְתִזְמִין פִּרְנָסָתֵנוּ
קוֹדֶם שְׁנַצְטָרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא
בְּצַמְצוּם, בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר, מִתַּחַת
יָדְךָ הִרְחָבָה וְהַמְלֵאָה. "וַיְהִי נֹעֵם

ה' אֶלְקֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָהוּ".

וְעִזְרָנוּ ה', שְׁנֵהִיָּה שְׂמֵחִים
בְּחֻלְקֵנוּ תָּמִיד, וְתִהְיֶה
תּוֹרַתֵנוּ קִבֵּעַ, וּמְלֹאכֶתֵנוּ עֲרָאִי.

וְאַפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה הַמְּעוּטָה
שְׁנַצְטָרְךָ לְעֶסֶק בְּאִיזָה
עֶסֶק אוֹ מִשְׁאֵי־וּמִתָּן, בְּשִׁבִיל
הַכְּרַחֲיוֹת פִּרְנָסָתֵנוּ, גַּם אִזְ נִהְיֶה
דְּבוּקִים בְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ־הַקְּדוּשָׁה,
וְלֹא נִשְׁפַּח אוֹתָךְ אֶפְלוּ רָגַע קָלָה.

⊙ [ב] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א ע ⊙

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א ע, ז"הי ביום השמיני -
לעיל 'פרשת פקודי' אות ז; 'חדש ניסן' אות ב)

"אלה פקודי המשכן משכן העדת"
(שמות לח, כא) - ענין 'מלאכת המשכן'

[התפלה נמצא להלן ב'לקוטי-
תפלות ל'חדש ניסן' - תפלה ב]

⊙ לְקוּטֵי תַפְלוֹת לְחֹדֶשׁ נִסָּן ⊙

"הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר יִשׁוּעוֹת בּוֹ מְקִיפּוֹת" (יוצר לפרשת החדש)

⊙ [א] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א מט ⊙

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם' -
לעיל 'חדש ניסן' אות א)

וְתִזְכְּנִי לְקִדְשׁ עֲצָמֵי בִיּוֹתֵר,
בְּשָׁנֵי הַחֻדָּשִׁים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שְׁנֵי רָאשִׁים שֶׁל
הַשָּׁנָה, שֶׁהֵם 'נִסָּן' וְ'תִשְׂרִי', שֶׁהֵם

'יָמֵי תְּשׁוּבָה', שְׂאִיזָּה בְּכֹל שָׁנָה
וְשָׁנָה, לָשׁוּב בָּהֶם בְּתִשׁוּבַה־שְׁלֵמָה,
וְלִהְיוֹתֵם בָּהֶם בְּקִדְשָׁה יִתְרָה
וּבְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה.

וְאַיִזָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשָׁה
גְּדוֹלָה וְתִשׁוּבַה־שְׁלֵמָה

תמיד, משני החדשים האלו, על כל השנה כלה.

ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה, ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד, שירות ותשבחות הרבה, בקול גילה ורגו, לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח ונגון וזמרה ועז וחדוה, בכל עשרה מיני נגינה הקדושים.

עד שגזפה, שיתער על ידינו השיר שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע, כמו שכתוב: "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג". ויקים בנו מקרא שכתוב: "ושרים כחללים כל מעיני בך".

ותזכני לידע ולהשיג סודות הקבלה הקדושה, עד שאזכה להשיג ולידע, אורייתא דעתיקא סתימאה, דעתידא לאתגליא לעתיד-לבא.

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א ע ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, זיהי ביום השמיני - לעיל 'פרשת פקודי' אות ז; 'חדש ניסן' אות ב)

[התפלה הזו שיה גם ל'פרשת פקודי', לענין 'הקמת-המשכן' על-ידי משה רבנו]

"משכני אחריך גרוצה". כבודך הגדול והקדוש העירה והקיצה.

רבוננו של עולם, מלך הכבוד, אשר מלא כל הארץ כבודך, ובהסדך הגדול נתת לנו צדיקים-אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן אצלם.

וברחמיך הרבים הודעת לנו, כי אין דור יתום, וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו צדיקים-אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שמים, אשר כל הכבוד-דקדושה שוכן אצלם. פי הם בחינת משכן כבודך, אשר קדשת שכינת אלקותך נמשך ושוכן אצלם תמיד. פי הם עננים באמת שמימיים עצמם פעפר.

אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל באשר לכל, עומד עליהם, והכל נמשך מהם. פי הם צדיקי יסודי עולם, שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם לקבל חיות וקיום מהם.

פי עליהם עומד הכל, וכל ישראל כלם הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם, ומקבלים כל החיות והשפע מהם, פי הם מחיין

את כלם, ויש להם 'פח-המושד',
להמשיך אלקות אצלם, ולהמשיך
כל בני העולם אצלם, לקרבם כלם
אליו תתברך לנצח.

רבוננו של עולם, רבוננו של
עולם, ה' אלקים אמת.
אתה ידעת את הצדיקים-האמתיים
האלה שיש להם זה הכח.

אתה ידעת גדלתם וגבורתם
ותפארתם ותקפם לנצח,
ועצם פחם שיש להם להמשיך
אליהם ולתורתם הקדושה
ולדרכיהם ועצותיהם הנבלאות,
כל העולם פלו. וכמה טובות היו
נצמחים על-ידי-זה לנצח, פי תקון
כל העולמות וגאלה-השלמה
המעטדת לבא, הכל תלוי בזה, פי
ביאת המשיח תלוי בקרבת-
הצדיקים.

אבל אתה ידעת רבוננו דעלמא
פלא, גדל עצם ורבו
הכחות המכריחים המרחיקים בכל
הכחות מלהתקרב לצדיקים, פי
ה'פח-המכריח' מתגבר בכל-יעת
להפסיק ולהרחיק מהצדיקים.

רבוננו של עולם, ה' איש
מלחמה, מרום וקדוש,
פועל גבורות, עושה חדשות, בעל
מלחמות.

אתה יודע את כל תקף
המלחמה הגדולה והנוראה
הזאת שיש בכל-יעת בכל דור ודור,
בין 'פח-המושד' של צדיקי-אמת
שיש להם כח להמשיך כל העולם
אצלם לקרבם להבנרא יתברך שמו
לנצח, ובין ה'פח-המכריח'
המתגבר בכל-יעת נגד ה'פח-
המושד', להפסיק ולהרחיק
מהצדיקים ומהשם-יתברך.

וכמה וכמה נפשות שקעו
במלחמה הזאת, אשר
נטרדו משני עולמות, על-ידי
ה'פח-המכריח' המפסיק
שהרחיקם מן הצדיקים-האמתיים.
ואנן יתמי דיתמי, מה נעשה
ומה נפעל, מי ילחם בעדנו
להכניע ולשבר ולבטל 'פח-
המכריח', פנגד 'פח-המושד' של
הצדיקים.

רבוננו של עולם, "ה' עזוז וגבור,
ה' גבור מלחמה". עליך
השלכנו את יהבינו, שאתה תלחום
בעדנו, ה' יריב את ריבנו וילחום
את לוחמינו, פי "אתה מרום
לעולם ה'", ולעולם ידך על
העליונה.

חוס וחנו ורחם עלינו, ועזרנו
והושיענו, בזכות הצדיקים-

הַאֲמֵתִים שֵׁשׁ לָהֶם 'פַּח־הַמּוֹשֵׁד'
בְּאֵמֶת. שִׁיתַּגְּבֹר בְּהַתְּגַבְרוֹת גְּדוֹל
וְנֹרָא ה'פַּח־הַמּוֹשֵׁד', עַל ה'פַּח־
הַמְּכַרִּיחַ' הַמְּפָסִיק.

עַד שִׁיפֹל וַיִּתְבַּטֵּל ה'פַּח־
הַמְּכַרִּיחַ' הַרוֹצֵחַ לְהַפְסִיק
מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ חַס־
וְשָׁלוֹם, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַמְּנִיעוֹת,
וְהַהֲרַחְקוֹת, וְהַהֲסָתוֹת, וְהַפְּתוּיִם,
וְהַסְּפָקוֹת, וְכָל מִינֵי מַחְלָקַת
וְקִשְׁיוֹת, וְכָל הַתְּאַוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת,
וְכָל מִינֵי מְנִיעוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, שֶׁכָּלֵם
נִמְשָׁכִים מ'פַּח־הַמְּכַרִּיחַ' הַרוֹצֵחַ
לְהַפְסִיק מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם־
יִתְבָּרֵךְ. וְכָלֵם יפֹלוּ וַיִּתְבַּטְּלוּ בְּבִטּוֹל
גָּמוּר כַּנֶּגֶד ה'פַּח־הַמּוֹשֵׁד' שֶׁל
הַצְּדִיקִים־הָאֲמֵתִים.

עַד אֲשֶׁר גִּזְפָּה, אֲנַחְנוּ וְזָרְעֵנוּ,
וְכָל זָרַע עֵמֶךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל,
וְכָל הָעוֹלָם כָּלוּ, לְהִיּוֹת גְּמֻשָׁכִים
וְכְרוּכִים תָּמִיד אַחֲרֵי צְדִיקֵי־אֵמֶת,
וַיִּשְׁלִיכוּ כָּלֵם אֶת אֱלִילֵי כַסְפָּם
וְאֱלִילֵי זָהָבָם וְכָל תְּאוֹתָם, וַיִּלְכוּ
וַיְרוּצוּ אַחֲרֵי צְדִיקִים־אֲמֵתִים.

וְגִזְפָּה כָּלֵנוּ לְהַתְּקַרֵּב
לְהַצְּדִיקִים־אֲמֵתִים
בְּהַתְּקַרְבוֹת גְּדוֹל, וְלִשְׁמַע תּוֹרָתָם
הַקְּדוּשָׁה, וְלִלְמַד סְפָרֵיהֶם
הַקְּדוּשִׁים, וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם

וְעִצּוֹתֵיהֶם וְשִׁיחוֹתֵיהֶם הַקְּדוּשׁוֹת
בְּשִׁלְמוֹת, בְּאֵמֶת וּבְתַמִּימוֹת,
כַּרְצוֹנָךְ וּכְרָצוֹנָם הַקְּדוּשׁ.

עַד אֲשֶׁר גִּזְפָּה עַל־יַד־יָזָה, לָשׁוּב
אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה־שְׁלָמָה
מִהָרָה, בְּאֵמֶת וּבְלִב־שָׁלוֹם,
"בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרַב כָּל".

וְתִזְכְּנוּ לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל
הַתְּאוֹת־רָעוֹת, וְכָל
הַמַּדּוֹת־רָעוֹת, וְגִזְפָּה לְבַטֵּל עֲצָמֵנוּ
לְגַמְרֵי, עַד אֲשֶׁר גִּזְפָּה לְעֵנּוּחַ
אֲמֵתִית בְּבַחֲיַנַּת 'עֶפְר' מִמֶּשׁ.

עַד שִׁנְזָפָה, שִׁיְהִיָּה לָנוּ גַם־כֵּן
'פַּח־הַמּוֹשֵׁד', וְגִזְפָּה לְהַמְּשִׁיךְ
אֶלְקוֹתֶיךָ וּקְדֻשָׁתְךָ אֵלֵינוּ,
וְלְהַמְּשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ לְאִמּוֹנְתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְלְצְדִיקֵי־הָאֲמֵתִים,
וְלְעַבּוֹדְתֶיךָ וּלְתוֹרְתֶיךָ הַקְּדוּשָׁה,
אֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל־יַד־מֹשֶׁה נְבִיאְךָ,
וְעַל־יַד־כָּל צְדִיקֵי הַדּוֹר הָאֲמֵתִים.

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְתֵן
צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים
הַגּוֹנִים, וּבְכַרְט לְהַצְּדִיקִים־אֲמֵתִים
וְלִבְנֵי הַצְּדִיקִים. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ,
שִׁנְזָפָה לְתֵן לָהֶם בְּכַבּוֹד גְּדוֹל,
וְלְהַסְפִּיק לָהֶם כָּל צְרֻכֵיהֶם בְּכַבּוֹד.

וְתִצְלִיחַ אוֹתֵנוּ, שִׁנְזָפָה לְתֵן כָּל
הַצְּדָקוֹת שְׁלָנוּ

לְהַצְדִּיקִים-אֱמִתִּים שֶׁהֵם עֲנוּיִם
בְּאֵמֶת, בְּבַחֲיַנֵּת עֶפְרָי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה, שֶׁהֲצַדִּיקָה
שָׁלַנּוּ תַעֲשֶׂה פְרוֹת
מִיָּד, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "זָרְעוּ לָכֶם
לְצַדִּיקָה קֶצֶרוֹ לְפִי חֶסֶד". וְתַצְמִיחַ
לָנוּ עַל-יְדֵי הַצַּדִּיקָה, כָּל טוֹב, שֶׁפַּע
טוֹבָה וּבִרְכָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים
וְשָׁלוֹם, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי, וְכֹל טוֹב
לְנִצְחָה.

וּבִרְחֻמֵיךָ הַרְבִּים, תִּשְׁמְרֵנוּ
וְתַצִּילֵנוּ, שֶׁלֹּא נִכְשַׁל
לְעוֹלָם בְּעֲנִיִּים שְׂאִינָם מִהַגִּנִּים.
וְתִסָּבֵב בְּרַחֲמֵיךָ, בְּאִפֶּן שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ
הַצַּדִּיקוֹת שָׁלַנּוּ, לְשׁוֹם עָנִי שְׂאִינוּ
הַגּוֹן.

רַק נִזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה,
לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים וּלְצַדִּיקִים-
אֱמִתִּים. עֲזָרְנוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, חוֹסֵה
עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֵיךָ, וְזַכְּנוּ לָבֵא לְכָל
זֶה מְהֵרָה.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד
בְּתַכְלִית הָאֵמֶת.
וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד-דְּקֻדְשָׁה,
לְמַעַן שְׂמֶךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד הַנְּמֻשֶׁךְ
מִהַצְדִּיקֵי-הָאֵמֶת שֵׁישׁ לוֹ 'כַּח-
הַמוֹשֶׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת
הַמְּשָׁכָן תָּמִיד, וְאַצְלוֹ שׁוֹכֵן כָּל
הַכְּבוֹד הָאֵמֶת דְּקֻדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל

זָכְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁי, וְשׁוֹטְרִיו,
וְשׁוֹפְטִיו, מִקָּטָן וְעַד גְּדוֹל, כָּל־
מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגַדְלָתָם מִמֶּנּוּ.

זַכְּנוּ לְכְבוֹד-דְּקֻדְשָׁה כְּזֶה, אֲשֶׁר
עַל-יְדֵיו יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדַּל
וְיִתְקַדַּשׁ כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם
תָּמִיד, וְתִמְלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ
בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֹא כָּל
הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שֶׁפְּתוּב: "אֲנִי ה'
הוּא שְׁמִי, וּכְבוֹדִי לֹא אֲחִיר
לֹא אֵתָּן, וְתַהֲלֵתִי לְפָסִילִים".
וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ,
בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ".
"בְּרוּךְ ה' אֱלֹקִים אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל,
עֲשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל
הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן".

⊙ [ג] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ה"ב ה' ⊙

(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"ב ה', 'תקענו אמונה' -
לעיל 'חדש ניסן' אות ג)

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת חֲדָשׁ
נִסָּן, רֵאשׁ חֲדָשִׁים,
עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל.

וּכְשֶׁם שֶׁהוֹצֵאתָ בּוֹ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת-מִצְרַיִם,
"עֲרוֹת הָאָרֶץ", שֶׁהוּא פְּגַם-הַבְּרִית.
כֵּן בְּרַחֲמֵיךָ-הַרְבִּים, תוֹשִׁיעֵנִי

וּתְגַאֲלֵנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה, לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מֵעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל.

שְׁתַּעֲיֵלְנוּ כָלְנוּ בְּכַח קִדְשַׁת "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה רִאשׁוֹן חֲדָשִׁים, רִאשׁוֹן הוּא לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה", שֶׁהוּא חֹדֶשׁ גִּיסוֹן הַקָּדוֹשׁ, גְּאֻלַּת וַיִּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל, שְׁנִזְכָּה כָלְנוּ עַל-יַד־יָזָה לְגֻאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ בְּאַמַּת.

שְׁתַּגְאֲלֵנוּ וְתַפְדָּה נַפְשֵׁנוּ מִהֲרָה, מִבְּאֲרֵי-שַׁחַת מְטִיטֵי הַיּוֹן, וְתוֹצִיאֵנוּ מִמַּצְלוֹת-יָם. וְתַעֲיֵל נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלָּוֹת מְאֹד, מִפְּגַם 'מִקְרַה-לִּילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִפְשַׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ, וְצִאֲצֵאֵנוּ, וְצִאֲצֵאֵי עַמּוֹד בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּשׁוֹנֵג, וְלֹא בְּמִזִּיד, לֹא בְּאָנָס, וְלֹא בְּרִצּוֹן.

אָבִינוּ מִלְּפָנֵינוּ חֶמֶל עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵינוּ חוֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵינוּ חֶמֶל עַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפְּנוּ.

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת וְשִׁמְחַת גִּיסוֹן עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחַת תְּמִיד, וְלְהֵבִיא תְּמִיד שְׁחוֹק וְשִׁמְחַת וְעִזּוֹ וְחִדּוּהַ בְּכָל הַמְּלֶאכִים הַקָּדוֹשִׁים, וַיְהִיָּה הוֹד וְהֶדֶר לְפָנֵיהֶם עִזּוֹ וְחִדּוּהַ בְּמִקוֹמָם, בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, כְּמוֹ בְּחֹדֶשׁ גִּיסוֹן.

וְנִזְכָּה תְּמִיד, לְתוֹן חֲזוֹק וְתַקְוָה לְהַמְּלָאכִים הַקָּדוֹשִׁים עַל-יַדֵּי שִׁמְחַתְנוּ, וַיִּתְחַזְּקוּ הַמְּלָאכִים הַקָּדוֹשִׁים תְּמִיד בְּכָל עִזּוֹ וְתַעֲצוּמוֹת. וַיִּבְטְלוּ כַח הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת, וְלֹא יִתְּנוּ לָהֶם שׁוֹם יִנִּיקָה מִהַשְּׁפַע הַקָּדוֹשָׁה הַיּוֹרֶדֶת לָנוּ.

עַד שְׁנִזְכָּה לְמֵאכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת מְבָרָרִים, וְלְהַנְצִיל עַל-יַד־יָזָה מִטְּמֵאֹת 'מִקְרַה-לִּילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלְהִיּוֹת קָדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים תְּמִיד.

הוצאות הגליון נתנדב

ע"י ידידינו החשובים

הר"ר יעקב יוסף איגל שליט"א

לע"נ כ"ק אדמו"ר הרה"ק

רבי יעקב יוסף ב"ר דוד זצוק"ל

נלב"ע ב' ניסן תשכ"ח לפ"ק - תנצב"ה

ולע"נ מרת צארטל ב"ר יעקב דוד ז"ל

נלב"ע ביום כ"ח אדר

ולע"נ מרת גיטל ב"ר דוד ז"ל

נלב"ע ביום ר"ח ניסן

הר"ר יואל יאראוויטש שליט"א

לע"נ אביו הגה"צ

רבי אברהם ב"ר אהרן זצ"ל

נלב"ע ר"ח ניסן תשס"ג לפ"ק - תנצב"ה